

รายงานการวิจัย

เรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้ภาพชุดประกอบการบรรยาย
แนะนำแหล่งท่องเที่ยวและสถานการณ์จำลองในจังหวัดเพชรบูรณ์
สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

**Implementation of English Speaking Skill in Tourism by Using pictures of Tourist Attractions
in Phetchabun and Simulation for students of PhetchabunRajabhat University**

ชุติมา กองถั่น

มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ 2556

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้ภาพชุดประกอบการบรรยายแนะนำแหล่งท่องเที่ยวและสถานการณ์จำลองในจังหวัดเพชรบูรณ์สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีด้วยความกรุณาจากหลายท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ และให้ความร่วมมือและช่วยเหลือเป็นอย่างดี

ผู้วิจัยขอขอบคุณดร. สำราญ ท้าวเงิน และ ดร. นิคม โยภัญญา ที่ให้ความกรุณาตรวจเครื่องมือวิจัยและขอขอบคุณอาจารย์วริยา ค้วงน้อยที่ให้ความร่วมมืออย่างยิ่งในการให้ข้อมูลกับคณะผู้วิจัย

ชุตินา กองถัน

สารบัญ

เรื่อง	หน้า	
บทที่ 1	บทนำ.....	1
	ความเป็นมาของปัญหา.....	1
	จุดมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
	ขอบเขตการวิจัย.....	4
บทที่ 2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
	ความหมายและความสำคัญของการสื่อสารด้านการพูด.....	8
	แบบกิจกรรมการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ.....	11
	ความสามารถการสื่อสารด้านการพูดโดยใช้ภาพประกอบการบรรยาย ด้านการท่องเที่ยว.....	21
	ความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดเพื่อแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าโดย ใช้สถานการณ์จำลอง.....	22
	หลักการประเมิน.....	31
	ขั้นตอนการสร้างแนวทางการให้คะแนนเพื่อการประเมิน.....	37
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	39
บทที่ 3	วิธีดำเนินการวิจัย.....	43
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	43
	การหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	45
	การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	46
บทที่ 4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	51
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป.....	51
บทที่ 5	บทสรุป การอภิปรายผล.....	55
	ผลสรุปตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย.....	55
	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากการวิจัย.....	64
	ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้.....	65
	บรรณานุกรม	
	ภาคผนวก	

สารบัญตาราง

เรื่องหน้า

ตารางที่ 4. 1	การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างโดยจำแนกตามเพศ	51
ตารางที่ 4. 2	แสดงผลต่างในการพัฒนาทักษะการสื่อสารด้านการพูดของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ก่อนและหลังใช้กิจกรรมการบรรยายภาพและการใช้สถานการณ์จำลองในการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวและกิจการด้านการท่องเที่ยวจังหวัดเพชรบูรณ์เป็นรายบุคคล	52
ตารางที่ 4. 3	แสดงร้อยละ ตามเกณฑ์ระดับคุณภาพในการพัฒนาทักษะการสื่อสารด้านการพูดของนักศึกษาเอกวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการบรรยายภาพและการใช้สถานการณ์จำลองในการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวและกิจการด้านการท่องเที่ยวจังหวัดเพชรบูรณ์	54

หัวข้อวิจัย การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้ภาพชุดประกอบการ
บรรยายแนะนำแหล่งท่องเที่ยวและสถานการณ์จำลองในจังหวัดเพชรบูรณ์สำหรับ
นักศึกษามหาวิทยาลัย

Implementation of English Speaking Skill in Tourism by Using pictures of Tourist
Attractions in Phetchabun and Simulation for students of Phetchabun Rajabhat
University

ชื่อผู้วิจัย นางสาวชุติมา กองถัน

นางสาวจตุพร จันทรางศุ

ปีที่ทำวิจัย 2556

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่อง วิธีการสอนทักษะการพูดเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อ การโดยใช้
ภาพชุดประกอบการบรรยายแนะนำแหล่งท่องเที่ยวและสถานการณ์จำลองในจังหวัดเพชรบูรณ์
สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ในครั้งนี้มีความมุ่งหมายในการศึกษาเพื่อศึกษาและ
เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดของนักศึกษาเอกวิชาภาษาอังกฤษคณะมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ก่อนและหลังการใช้รูปภาพและสถานการณ์จำลองและ
ศึกษาถึงการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษหลังจากใช้รูปภาพและสถานการณ์จำลอง
โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 30 คน ในภาคเรียนที่
2 ปีการศึกษา 2556 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ใช้วิธีการทดสอบแบบทั้งก่อนและหลังเพื่อสังเกต
การเปลี่ยนแปลงโดยใช้รูปภาพและสถานการณ์จำลองประกอบแผนการเรียนจำนวน 16 ชุด รูปภาพ
สถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์ สถานการณ์จำลอง และแบบทดสอบความสามารถด้านการพูด
ภาษาอังกฤษพร้อมแบบประเมิน

ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของ
นักศึกษาเอกวิชาภาษาอังกฤษหลังจากที่มีการใช้ภาพประกอบและสถานการณ์จำลองพัฒนาขึ้น โดย

ก่อนการใช้กิจกรรมการบรรยายภาพและการใช้สถานการณ์จำลองในการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว และกิจการด้านการท่องเที่ยวจังหวัดเพชรบูรณ์ เห็นว่าต้องมีนักศึกษาที่ต้องมีการปรับปรุงในการการพัฒนาทักษะการสื่อสารด้านการพูด จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 73.3 และหลังจากมีการใช้กิจกรรมการบรรยายภาพและการใช้สถานการณ์จำลองในการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวและกิจการด้านการท่องเที่ยวจังหวัดเพชรบูรณ์ พบว่า นักศึกษามีการพัฒนาอยู่ในเกณฑ์ที่พอใช้ จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 50 และอยู่ในเกณฑ์ที่ดี จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 46.7 ตามลำดับ

คำสำคัญ ความสามารถด้านการพูด บรรยายภาพประกอบการท่องเที่ยวสถานการณ์จำลอง

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

ปัจจุบันภาษาอังกฤษถือเป็นภาษาที่สำคัญอย่างยิ่งในการติดต่อสื่อสารกับคนทั่วโลก (เปรมจิต ปีท. 2551 : 3) การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อติดต่อสื่อสารให้เข้าใจในแนวทางเดียวกันให้ชัดเจนและมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันทั่วโลกและผู้เรียนสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยเฉพาะโลกปัจจุบันเป็นยุคแห่งสังคมข่าวสารและสารสนเทศ การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกำลังเป็นที่นิยมกันอย่างแพร่หลาย หนังสือ วารสาร นิตยสาร ตลอดจนการประชุมเชิงวิชาการต่างๆเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในปัจจุบันนี้ ได้กล่าวถึงการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้งสิ้น (สุจิตรา สวัสดิ์วิทย์ 2539:47)

ภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญที่เป็นเครื่องมือในการสื่อสารเพื่อการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อประกอบอาชีพและสามารถนำไปใช้เพื่อการพัฒนาประเทศและประชากรให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลกปัจจุบันและอนาคตให้เจริญ ตลอดจนสามารถถ่ายทอดเอกลักษณ์และวัฒนธรรมไทยที่ดีงามไปสู่ประชาคมโลก (กรมวิชาการ. 2545 : 5)

การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้ได้ผลนั้นผู้เรียนจำเป็นต้องมีการฝึกฝนพูดเพื่อให้การสื่อสารภาษาอังกฤษสัมฤทธิ์ผลเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจและมีความต้องการพัฒนาทักษะการพูดของตนเองตามสถานการณ์หรือตัวกำหนดที่ได้รับมอบหมายได้ทักษะการพูดนับว่าเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญมากเนื่องจากเป็นทักษะเบื้องต้นที่ใช้ในการสื่อสาร (กฤษณลักษณ์ ไวกยวณิช.2545:1) และเออร์ (Ur.1981:2) ได้กล่าวว่าทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดในการสื่อสาร

จากการศึกษาเทคนิควิธีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญพบว่า การฝึกพูดเพื่อเน้นการสื่อสาร (Communicative Drills) เป็นการฝึกเพื่อมุ่งเน้นการสื่อสารโดยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้จินตนาการควบคู่ไปกับการนำความรู้ทางภาษาอังกฤษมาใช้ในการฝึกพูด ได้แก่พูดบรรยาย

ภาพตามสถานการณ์ที่กำหนดให้การสอนทักษะการพูดโดยใช้วิธีพูดบรรยายภาพจะช่วยเสริมสร้างคุณภาพทักษะการพูดของผู้เรียนให้พัฒนาขึ้นและมีความมั่นใจในการใช้ภาษามากขึ้นและจะนำมาซึ่งจากความถูกต้อง(Accuracy) และความคล่องแคล่ว(Fluency) ได้ตามระดับการเรียนรู้และศักยภาพของผู้เรียน(กระทรวงศึกษาธิการ.2539.1) นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สถานการณ์จำลองเพื่อใช้ในการฝึกพูดต่อจากการพูดบรรยายภาพเพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสดูฝึกการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมากขึ้น การสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง(Simulation)เป็นการสอนที่นักการศึกษาและครูผู้สอนภาษาอังกฤษนำมาใช้ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเนื่องจากกิจกรรมสถานการณ์จำลองเป็นหนึ่งในกิจกรรมของการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) วราภรณ์ วังโน (2531:3) เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้สถานการณ์จำลองว่า การสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation) ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และรับรู้อาสาได้เป็นอย่างดี เพราะสมาชิกเป็นผู้ปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่และรับผิดชอบในการดำเนินเรื่อง ตัดสินใจ และแก้ปัญหาด้วยตนเองโดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ การนำเอาสถานการณ์จำลองมาใช้ในการสอนจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสาร สร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียนเพราะสามารถนำไปใช้ในการติดต่อสื่อสารในชีวิตจริงนอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ เอกอนงค์ ปวง (2550:1) ที่พบว่า การสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง เป็นวิธีสอนภาษาต่างประเทศ ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารได้เป็นอย่างดี เนื่องจาก เป็นการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาให้ถูกต้องตามหน้าที่ในสถานการณ์ที่ผู้สอนจำลองมีประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่สูงขึ้นและสามารถนำไปใช้ได้จริงต่อไป

จากปัญหาการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวของนักศึกษาเอกวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่สองโดยใช้หนังสือ English For Tourism Management ซึ่งผู้เรียนต้องมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษในระดับที่สามารถโต้ตอบและให้ข้อมูลด้านการท่องเที่ยวได้อย่างคล่องแคล่ว พบว่าความสามารถด้านการพูดของผู้เรียนยังอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุงเพราะผู้เรียนยังไม่สามารถสื่อสารได้อย่างทันถ่วงทีสาเหตุที่มีต่อผลการพูดของผู้เรียนคือไม่มีความมั่นใจในการใช้ภาษาและมีการฝึกฝนที่ไม่เพียงพอปัจจุบันอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่และมีแนวโน้ม

ของการเติบโตที่สูงมากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่สำคัญที่นำรายได้มาสู่ประเทศและมีแนวโน้มว่าจะมีความสำคัญเพิ่มขึ้นประโยชน์ข้อแรกที่เห็นชัดคือภาษาเป็นเครื่องมือของสังคมสำหรับใช้เป็นสื่อกลางในการตกลงบอกกล่าวทำความเข้าใจกันระหว่างบุคคลและระหว่างหมู่คนในวงการปกครองในการทำมาหาเลี้ยงชีพในการเรียนการสอนวิชาการทั้งสิ้น (ศรีเรือนแก้ว กังวาน. 2548: 10) นอกจากนี้การเรียนรู้โดยให้นักศึกษาได้ทำการฝึกการพูดโดยสถานการณ์จำลอง ซึ่งไฮแลนด์ (Hyland, 1998: 35) ได้กล่าวว่า กิจกรรมสถานการณ์จำลองช่วยเสริมแรงใจ เพราะผู้เรียนจะต้องมีจุดประสงค์ในการสื่อสารและจะต้องสื่อสารอย่างมีความหมาย ผู้เรียนต้องมีส่วนร่วมในการเรียนอย่างมากเพราะผู้เรียนต้องแสดงบทบาทที่ได้รับ มีอิสระในการสื่อสาร สิ่งเหล่านี้ช่วยให้ผู้เรียนนำเอาประสบการณ์เดิมมาใช้ และตัดสินใจด้วยตนเองทำให้การเรียนน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำเทคนิคนี้มาใช้ในการเรียนการสอนในเนื้อหาของการท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยเน้นการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาอังกฤษที่เรียนมาแล้วมาใช้ในการสื่อสารได้และฝึกความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ โดยที่ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องออกเสียงชัดเจนเหมือนชาวต่างประเทศทั้งนี้ในการสนทนาผู้สอนมีหน้าที่ช่วยเหลือแนะนำและควรคำนึงว่าผู้เรียนสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษตามขั้นตอนในการนำไปใช้ในการอธิบายสถานที่ท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยวและสามารถเรียนรู้ถึงสถานการณ์ต่างๆที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในขณะที่ทำการปฏิบัติงานในสถานการณ์จำลองได้ และสามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ในระดับที่ดีขึ้น

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความรู้ความสามารถด้านการพูดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ
2. เพื่อพัฒนาทักษะการพูดบรรยายภาษาอังกฤษโดยใช้ภาพชุดประกอบการบรรยายแนะนำแหล่งท่องเที่ยวและสถานการณ์จำลองในจังหวัดเพชรบูรณ์ของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60
3. เพื่อพัฒนารูปแบบการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านพื้นที่ สถานที่ ที่เกี่ยวข้องด้านการท่องเที่ยว จังหวัดเพชรบูรณ์

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

2.1 เนื้อหาในการดำเนินการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีกรอบเนื้อหาและวิธีการศึกษาค้นคว้าได้แก่เนื้อหา การเรียน ได้มาจากการสืบค้นบนอินเทอร์เน็ตการสอบถามข้อมูลจากสถานประกอบการจริงสถานที่จริงและจากแหล่งข้อมูลในห้องสมุดเมื่อได้รายละเอียดของเนื้อหาแล้วจึงวางแผนรายวิชาและหน่วยการเรียนรู้เพื่อปรับให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียนและกำหนดเป้าหมายที่ต้องการโดยนำมาจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้ภาพชุด ประกอบเพื่อแนะนำแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์จำนวน2แผนพร้อมกับภาพชุดประกอบจำนวน 8 เรื่องได้แก่Phetchabun History, Interesting places, Accommodations, Travel, Local Products, Shopping, Festival &Traditions, Local Food และแผนที่ 2 เป็นสถานการณ์จำลองด้านการใช้ภาษาเพื่อการท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์จำนวน 8 เรื่องดังกล่าวข้างต้น

2.2รายละเอียดของคำศัพท์และเนื้อหาในแผนการสอนจะเกี่ยวกับจังหวัดเพชรบูรณ์ เช่นประวัติของ จังหวัดเพชรบูรณ์ สถานที่ท่องเที่ยวที่พกอาศัยการเดินทาง ประเพณีและวัฒนธรรมต่างๆ

3. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้แก่นักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 2 จำนวน 30 คน

4.ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ใช้เวลาในการวิจัยในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 เป็นเวลา 15 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 45 ชั่วโมง

5.เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

งานวิจัยนี้ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบโดยใช้ภาพประกอบการบรรยายและสถานการณ์จำลอง ซึ่งผู้ทดสอบทำการออกแบบซึ่งเป็นภาพประกอบด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์ซึ่งนำมาจากอินเทอร์เน็ต นิติสารและจากการถ่ายภาพด้วยของผู้วิจัยเอง เพื่อนำมาใช้ในการประกอบการพูดแนะนำส่วนต่างๆด้านการท่องเที่ยว ซึ่งเนื้อหาของบทเรียนและบททดสอบจะครอบคลุมทั้งทางด้านการท่องเที่ยวและการประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์ ซึ่งได้แบ่งเครื่องมือวิจัยดังต่อไปนี้คือ

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้ภาพชุดประกอบการบรรยายแนะนำแหล่งท่องเที่ยวและสถานประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์สำหรับนักศึกษาวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 2 จำนวน 30 คน

นวัตกรรมได้แก่ภาพชุดประกอบบรรยายแนะนำแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดเพชรบูรณ์ใช้ประกอบแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จำนวน 8 ชุด ซึ่งแต่ละแยกเป็นภาพและสถานการณ์จำลองที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นตามหัวข้อที่กำหนดไว้ได้แก่

1. Phetchabun History
2. Interesting places
3. Accommodations
4. Travel
5. Local Products
6. Shopping
7. Festival & Traditions
8. Local Food

แผนการสอน แบบทดสอบแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนการเรียนรู้ทางวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว 1 ฉบับแบบวัดความประเมินผลงานการพูดบรรยายภาพแนะนำแหล่งท่องเที่ยวและ

สถานประกอบการที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์แบบประเมินการแก้ไขปัญหาเฉพาะ
หน้าของการใช้สถานการณ์จำลองที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษารીการสอนทักษะการพูดเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการโดยใช้ภาพชุดประกอบการบรรยายแนะนำแหล่งท่องเที่ยวและสถานการณ์จำลองในจังหวัดเพชรบูรณ์สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ในครั้งนี้ผู้วิจัยขอเสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้ภาพและสถานการณ์จำลองที่เกี่ยวข้องกับการแนะนำแหล่งท่องเที่ยวและสถานประกอบการต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์ ของนักศึกษาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 ครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาถึงความสามารถการสื่อสารด้านการพูดของกลุ่มประชากรศึกษาซึ่งได้แบ่งการศึกษาด้านต่างๆดังนี้คือ

- 1.ความหมายและความสำคัญของการสื่อสารด้านการพูด
- 2.แบบกิจกรรมเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
- 3.ความสามารถการสื่อสารด้านการพูดโดยใช้ภาพประกอบการบรรยายด้านการท่องเที่ยว
- 4.ความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดเพื่อแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าโดยใช้สถานการณ์จำลอง
- 5.หลักการประเมินความสามารถในการสื่อสาร
- 6.ระบบการให้คะแนน
- 7.ระดับคะแนนและการรายงานผล
- 8.วิธีการให้ระดับคะแนน
- 9.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ซึ่งจะได้นำเสนอรายละเอียดตามลำดับดังต่อไปนี้

1.ความหมายและความสำคัญของการสื่อสารด้านการพูด

ภาษาคือเครื่องมือในการสื่อสารและเป้าหมายของการสอนภาษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสารโดยนำภาษาไปใช้ได้ สถานการณ์จริงซึ่งไฮเบล (Hybel, 1995: 6) และสมยศ แม่นแย้ม (2543: 26) ได้ให้ความหมายของความสามารถในการสื่อสารสอดคล้องกันว่าเป็นความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมเมื่อมีการแลกเปลี่ยนติดต่อขอข้อมูลกับบุคคลอื่นๆในสังคมโดยสามารถรู้ได้ว่าเมื่อไรควรจะพูดและควรจะพูดอะไรกับใครที่ไหนและในลักษณะอย่างไรความหมายของคำว่าความสามารถในการสื่อสารนี้เองทำให้วิธีการสอนเพื่อการสื่อสารมีบทบาทมากต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน (กรมวิชาการ, 2544ก: 19)

ทักษะการพูดนับว่าเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญมาก เนื่องจากเป็นทักษะเบื้องต้นที่ใช้ในการสื่อสาร (คุณทลีย์ ไวทยวณิช, 2545:1) และเออร์ (Ur, 1981:2) ได้กล่าวว่าทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดในการสื่อสารทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับการดำเนินชีวิตประจำวันดังนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันจึงได้มุ่งเน้นการพูดเพื่อการสื่อสารเป็นสำคัญโดยผู้สอนพยายามสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วและมีประสิทธิภาพ สมิตรา อังวัฒนกุล (2540: 167) ที่กล่าวว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นที่สุดในการเรียนภาษาต่างประเทศ เนื่องจากการพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดหมายของผู้พูดเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ทักษะการพูดถือว่าเป็นทักษะที่สำคัญในการประกอบอาชีพธุรกิจต่างๆ ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมากเพราะผู้พูดได้ยอมสามารถฟังผู้อื่นพูดเข้าใจได้และจะช่วยให้อ่านออกและเขียนง่ายขึ้นด้วย อย่างไรก็ตามทักษะการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนและเกิดจากการฝึกฝนเป็นเวลานานไม่ได้เกิดจากความเข้าใจและจดจำดังนั้น การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในปัจจุบัน จึงควรให้ความสำคัญกับทักษะการพูดให้มากขึ้น

สรุปได้ว่าการสอนทักษะการพูดควรเป็นการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กันโดยมีจุดมุ่งหมายสำคัญคือผู้เรียนจะสามารถสื่อสารในสถานการณ์จริงการสอนเพื่อให้นักเรียนพูดได้จริง

นั้นนักเรียนต้องมีความเข้าใจในตัวภาษารวมทั้งต้องมีการฝึกปฏิบัติการสื่อสารที่เพียงพอซึ่งครูผู้สอนต้องมีความรู้ในขั้นตอนการสอนทักษะการพูดเป็นอย่างดี

องค์ประกอบของการพูด

จินดา งามสุทธิ (2516:2) การพูดให้มีประสิทธิภาพนั้น มีองค์ประกอบ 5 อย่าง ดังนี้ คือ

ผู้พูด คือ ผู้ที่มีเรื่องราวพร้อมที่จะพูดออกไป

เนื้อเรื่อง คือ เรื่องราวที่ผู้พูดเตรียมไว้ที่จะพูดตามจุดประสงค์ที่ต้องการ

ผู้ฟัง คือ ผู้รับฟังเรื่องราวต่างๆที่ผู้พูดให้ฟังและนำมาวิเคราะห์หรือตีความหมาย

เครื่องมือสื่อความหมาย คือ การใช้เครื่องมือช่วยในการพูดให้น่าสนใจและเข้าใจง่ายขึ้น เครื่องมือที่ช่วยในการสื่อความหมายนี้อาจเป็นลักษณะท่าทางของผู้พูดหรือเป็นอุปกรณ์ต่างๆก็ได้ สถานการณ์ในการพูดคือสิ่งที่ผู้พูดจะเป็นผู้ตัดสินใจพูดให้เหมาะสมถูกต้องตามกาลเทศะการพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ความสามารถในการพูดของผู้พูดนั้น

แฮริส (Harris 1969: 81-82) กล่าวถึงความสามารถในการนำองค์ประกอบ 5 ประการมาใช้ในการกระบวนการพูด คือเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความคล่องแคล่วและความเข้าใจ

ส่วน บาร์ทซ์ (Bartz 1979:18-22) ได้ให้ความรู้เกี่ยวกับความสามารถในการพูดว่าองค์ประกอบด้วยสิ่งต่างๆ ดังนี้

ความคล่องแคล่ว หมายถึง ความราบรื่นและความต่อเนื่องตลอดจนความเป็นธรรมชาติในการพูด

ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด

ปริมาณข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ หมายถึง ปริมาณของข้อความหรือข้อมูลที่สามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจ

คุณภาพในการสื่อสาร หมายถึง ความถูกต้องทางภาษาของข้อความที่พูด

ความพยายามในการสื่อสาร หมายถึง ความพยายามที่จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดโดยใช้คำพูดหรือท่าทางในการสื่อสาร

สรุป คือ ผู้ที่มีความสามารถในการพูดนั้นผู้พูดควรมีความสามารถในการเสนอข่าวสาร ความรู้สึกไปยังผู้ฟังได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งผู้พูดต้องมีความรู้เรื่อง เสียง ศัพท์ ไวยากรณ์ ตลอดจนความคล่องแคล่วในการพูด การพูดแต่ละครั้งต้องมีจุดมุ่งหมายในการสื่อความหมายให้เป็นที่เข้าใจได้และควรตระหนักถึงความเหมาะสมในการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามกาลเทศะและสภาพแวดล้อมในขณะนั้นด้วย

ความสามารถด้านการพูด

แวลเล็ทและดิสิก (Valette and Disick 1972:153-158) ได้จัดลำดับความสามารถในการพูดไว้ 5 ระดับ คือ

1.ระดับทักษะกลไก (Mechanical Skill) ผู้เรียนสามารถพูดเลียนแบบเสียง ระดับเสียงเสียงเน้นหนัก จังหวะ การหยุด และการออกเสียงเชื่อมระหว่างคำตามแบบเจ้าของภาษาได้และสามารถท่องจำคำ ประโยคหรือข้อความ บทสนทนาต่างๆ ตลอดจนสามารถออกเสียงข้อความที่เคยเรียนมาแล้วได้โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจคำหรือข้อความเหล่านั้น

ระดับความรู้ (Knowledge) ผู้เรียนสามารถพูดเกี่ยวกับสิ่งที่เคยเรียนมาโดยใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วอย่างเข้าใจความหมาย

ระดับถ่ายโอน (Transfer) ผู้เรียนสามารถนำไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วสร้างรูปประโยคใหม่ๆ ได้ตามที่ต้องการและสามารถพูดได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ

ระดับสื่อสาร (Communication) ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นความต้องการให้ผู้อื่นรู้ได้ โดยเน้นความคล่องแคล่ว ความเข้าใจ ความสามารถในการสื่อความมากกว่าความถูกต้องทางไวยากรณ์

ระดับวิพากษ์วิจารณ์ (Criticism) ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์เหตุการณ์ต่างๆ แล้วเลือกใช้คำพูดสั้นๆ น้ำเสียง ตลอดจนลีลาการพูด

ซึ่งระดับความสามารถในการพูดของ แวลเล็ทและดิสิกเหมาะสมในการนำไปใช้ประกอบการเรียนการสอนเพราะได้มีการระบุพฤติกรรมของผู้พูดไว้ชัดเจนในแต่ละระดับและมีการเรียงลำดับจากน้อยไปหามาก ซึ่งทำให้ผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการพูดให้กับผู้เรียนได้ถูกต้องตามขั้นตอนและสะดวกต่อการวัดประเมินผลอีกด้วย

2.แบบกิจกรรมการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ตามธรรมชาติของการสอนการสื่อสารด้านการพูดโดยเฉพาะเนื้อหาทางด้านการบริการและการท่องเที่ยว ภาษาคือเครื่องมือในการสื่อสารและเป้าหมายของการสอนภาษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสารโดยนำภาษาไปใช้ได้ สถานการณ์จริงซึ่งไฮเบล (Hybel. 1995: 6) และสมยศ แม่นแย้ม (2543: 26) ได้ให้ความหมายของความสามารถในการสื่อสารสอดคล้องกันว่าเป็นความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมเมื่อมีการแลกเปลี่ยนติดต่อของข้อมูลกับบุคคลอื่นๆ ในสังคมโดยสามารถรู้ได้ว่าเมื่อไรควรจะพูดและควรจะพูดอะไรกับใครที่ไหนและในลักษณะอย่างไรความหมายของคำว่าความสามารถในการสื่อสารนี้เองทำให้วิธีการสอนเพื่อการสื่อสารมีบทบาทมากต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน (กรมวิชาการ. 2544ก: 19) วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) เป็นแนวการสอนที่เน้นการใช้ภาษา (Use) มากกว่ากฎเกณฑ์ทางภาษา (Usage) (Richards; Rodgers; & Stephen. 2001; Littlewood. 1995) ประกอบกับวิลเลียมส์ (Williams. 1995: 12-13) กล่าวว่าผู้เรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนที่สอนด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจะเป็นผู้ประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมากกว่าผู้เรียนที่เรียนในชั้นเรียนที่มุ่งเน้นการสอนโครงสร้างไวยากรณ์เพียงอย่างเดียวเท่านั้นและลักษณะเด่นของวิธีการสอนแบบนี้คือผู้สอนต้องยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางเน้นการให้ผู้เรียนคิดค้นและลงมือปฏิบัติจริงจนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกจากนี้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผู้สอนต้องรู้และเข้าใจวิธีสอนภาษาอย่างมีขั้นตอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในความรู้ที่ได้รับก่อนการนำความรู้ไปปฏิบัติจริง (กรมวิชาการ. 2544: 109)

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในปัจจุบัน ให้ความสำคัญกับทักษะการพูดให้มากขึ้นแต่ทักษะการพูดนั้นยากต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างยิ่ง ชูมิน (Shumin, 1997: 8) ได้แสดงความเห็นเกี่ยวกับการสอนพูดว่า การพูดภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ยากยิ่งสำหรับผู้เรียน ผู้เรียนมักพูดภาษาอังกฤษได้ไม่ดีขาดความคล่องแคล่วในการใช้โครงสร้างทางภาษา เนื่องจากผู้เรียนไม่ได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารแม้ทักษะการพูดจะเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นที่สุดในการสื่อสารและมีจุดมุ่งหมายของหลักสูตรคือเพื่อให้ นักเรียนสามารถสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ได้ แต่การจัดการเรียนการสอนในทักษะการพูด ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร

นอกจากนี้ เขาวลัทธิ ลอยลิบ (2547: 41) ได้เสนอปัญหาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษไว้ว่า เด็กไทยเรียนภาษาอังกฤษมาหลายปีก็ยังไม่สามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ใน สถานการณ์จริงได้ ดังนั้นผู้วิจัยได้คัดเลือกรูปแบบกิจกรรมสำหรับการฝึกทักษะการพูดมา 2 กิจกรรม คือ การบรรยายโดยใช้ภาพที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว และสถานการณ์จำลองทางด้านการท่องเที่ยวเพื่อ ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียน

นอกจากนี้ วิลเลียม (Williams 1995: 12-13) กล่าวว่าการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นแนว การสอนที่กำลังเป็นที่นิยมในปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผู้เรียน ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในชั้นเรียนที่สอนด้วยวิธีการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนประสบ ความสำเร็จในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมากกว่าผู้เรียนที่เรียนในชั้นเรียนที่เน้นแต่ด้านการสอน โครงสร้างไวยากรณ์เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นมีรูปแบบการสอนที่สำคัญดังนี้

เน้นที่ใช้ภาษาที่นำไปใช้จริงในชีวิตโดยใช้ความหลากหลายและความแปลกใหม่ของ ข้อมูลทางภาษาเน้นภาระงาน ซึ่งจะช่วยส่งเสริมการสนทนาที่มีความหมายระหว่างผู้เรียนและผู้เรียน และระหว่างผู้เรียนและผู้สอน โดยข้อมูลทางภาษานั้นต้องเป็นข้อมูล que ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ เน้นที่ ความสำเร็จในการสื่อสาร โดยเฉพาะความสำเร็จที่ผู้เรียนมีความเสี่ยงในการเลือกกลยุทธ์เพื่อการ สื่อสารตามสถานการณ์ที่ต้องเผชิญในชีวิตจริง

เน้นที่รูปแบบของภาษา หมายถึงไม่มีการเน้นการแก้ไขข้อผิดพลาดและให้ความสนใจด้าน กฎเกณฑ์ทางภาษาเพียงเล็กน้อย เน้นที่ตัวผู้เรียนและตัวเลือกด้านภาษา หัวข้อภาษาและอื่นๆที่ใช้ใน การเรียนการสอน

ความสำคัญของกิจกรรมการเรียนการสอน

กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผู้สอนจัดขึ้นเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา ในการสื่อสารนั้นสำคัญมากฟรีแมน (Freeman, 2000: 15) กล่าวว่าความสำเร็จในการทำกิจกรรมจะ วัดจากการที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้โดย ครูกำหนดสถานการณ์ให้ผู้เรียนเกิดความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาเพื่อหาข้อมูลที่ตนยังขาดอยู่ในการ

แก้ปัญหาให้นักวิชาการอื่นๆ ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษดังต่อไปนี้

สงัด อุทรานันท์ (2532: 65) ได้กล่าวว่า การเลือกวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้น ผู้สอนจะต้องเลือกให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน โดยคำนึงถึงวิธีสอนที่เห็นว่าจะสามารถทำให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจและมีเจตคติที่ดีได้มากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของชัยฤทธิ์ ศีลาเดช (2544: 86)

ชาวียอง (Savignon, 1997: 32) ได้กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษา มุ่งให้ผู้เรียนมีความต้องการสื่อสารด้วยบรรยากาศที่สนุกสนาน ซึ่งผู้สอนต้องมีความรู้เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาที่หลากหลายที่มีลักษณะเป็นกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ส่วนฮาร์เมอร์ (Harmer, 2001: 6) ได้สรุปลักษณะกิจกรรมเพื่อการสื่อสารว่า กิจกรรมที่จัดขึ้นต้องเป็นกิจกรรมที่น่าสนใจ กระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่เรียนมาได้อย่างหลากหลายอีกทั้งผู้สอนต้องเลือกกิจกรรมให้เหมาะสมกับเนื้อหาที่สอนและวัยของผู้เรียน สรุปได้ว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันต้องการเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ ดังนั้น ผู้สอนจำเป็นต้องรู้จักเลือกใช้วิธีสอนและกิจกรรมที่เหมาะสมกับวัย ความสนใจและความสามารถของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษา และเกิดการพัฒนาการเรียนภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ ไม่เพียงแต่วิธีจัดการเรียนรู้เท่านั้นที่จะส่งผลต่อความสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน สื่อการเรียนการสอนก็เป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งเช่นกัน ที่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจการเรียนภาษาอังกฤษมาก

กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ทางภาษาไปใช้ในการสื่อความหมายได้ การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไปใช้ในชั้นเรียนที่ฝึกให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างมีความหมายซึ่งจะช่วยส่งเสริมการเรียนภาษาได้เป็นอย่างดี สมิตรา อังวัฒนกุล (2531:91) กล่าวถึงประโยชน์ของกิจกรรมดังนี้

-กิจกรรมช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา ผู้เรียนมีโอกาสนำความรู้ทางภาษาในด้านต่างๆ เช่น เสียง ศัพท์ โครงสร้างมาใช้ประกอบกันเพื่อให้สื่อความหมายได้ตามที่ต้องการ

-กิจกรรมช่วยให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษา เพราะการทำกิจกรรมเป็นการฝึกใช้ภาษา

เพื่อการสื่อสารทำให้ผู้เรียนเห็นว่าการเรียนรู้ภาษานั้นสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริงนอกจากนี้ การทำกิจกรรมซึ่งมักเป็นงานคู่หรืองานกลุ่มทำให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการเรียนทำให้เกิดแรงจูงใจในการฝึกภาษาอย่างจริงจัง

-กิจกรรมช่วยให้การเรียนรู้ภาษาเป็นไปอย่างธรรมชาติ ทั้งนี้เพราะผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้เมื่อได้ลงมือทำอะไรด้วยตนเอง กิจกรรมจะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา จึงเป็นการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติ

-กิจกรรมช่วยสร้างสภาพแวดล้อมซึ่งส่งเสริมการเรียนรู้ ในการทำกิจกรรมผู้เรียนจะได้สร้างความสัมพันธ์และความร่วมมือกันระหว่างผู้เรียนด้วยกันและกับผู้สอน ซึ่งความสัมพันธ์นี้ก่อให้เกิดบรรยากาศที่ดีช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน ผู้เรียนกล้าแสดงออกมากขึ้น การสื่อสารระหว่างผู้เรียนเป็นไปโดยอิสระมากกว่าการฝึกใช้ภาษาที่ละคน

สก็อตต์ (Scott 1981: 70) ได้เสนอขั้นตอนการสอนและกิจกรรมไว้ดังนี้

ขั้นบอกวัตถุประสงค์ ผู้สอนควรบอกให้ผู้เรียนรู้ในสิ่งที่เรียน

ขั้นเสนอเนื้อหา การเสนอเนื้อหาควรที่จะอยู่ในบริบทผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียน

สังเกตลักษณะของภาษาความหมายของข้อความที่จะพูดซึ่งจะต้องขึ้นอยู่กับบริบท เช่น ผู้พูดเป็นใคร มีความรับผิดชอบกับคู่สนทนาอย่างไร คู่สนทนาพยายามจะบอกอะไร สิ่งที่ถูก สถานที่พูดและเนื้อหาที่พูดมีอะไรบ้าง

ขั้นการฝึกและการถ่ายโอน การฝึกจะกระทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหาอาจจะฝึก

พูดพร้อมกันหรือเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้ฟังได้ยิน ได้ฟังสำนวนภาษาหลายๆแบบและเป็นสำนวนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริงและควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง

คลิปปเพิล (Klippel 1981:76) ได้เสนอกิจกรรมการสอนพูดไว้ 3 ชนิด คือ

การสร้างคำถามและคำตอบ

การอภิปรายและการตัดสินใจ

การใช้เนื้อเรื่องและการสร้างฉาก

กิจกรรมที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษถือเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยพัฒนาความสามารถด้านการสื่อสารของผู้เรียนได้อีกทั้งยังมีส่วนช่วยให้การเรียนรู้ภาษาเป็นธรรมชาติผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการ

เรียนภาษาสามารถนำไปใช้ในสถานการณ์จริงได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยฟินอคเชีย-โรและบรัมฟิต (Finocchiaro; & Brumfit, 1990: 141-142) และลิตเติลวูด (Littlewood, 1995: 22-64) ได้เสนอรูปแบบของกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารโดยแบ่งออกเป็นกิจกรรมเพื่อการสื่อสารตามหน้าที่ทางภาษาและกิจกรรมเพื่อการปฏิสัมพันธ์ในสังคม

1. กิจกรรมเพื่อการสื่อสารตามหน้าที่ทางภาษาแบ่งออกเป็น 4 ประเภทดังนี้

1.1 กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงจำกัด (Sharing Information with

Restricted Cooperation) ได้แก่

1.1.1 กิจกรรมการเลือกรูปภาพ (Identifying Pictures) จากชุดรูปภาพที่

กำหนดให้กิจกรรมนี้แบ่งผู้เรียนเป็น A และ B โดยที่ A จะมีชุดรูปภาพแต่ B จะมีเพียง 1 รูปภาพซึ่ง A จะต้องค้นหาว่าภาพที่ B ถือนั้นเป็นภาพใด

1.1.2 กิจกรรมการจับคู่ (Discovering Identical Pairs) กิจกรรมนี้เป็น

กิจกรรมกลุ่มแต่ละกลุ่มมีสมาชิก 5 คนสมาชิก 4 คนในกลุ่มจะได้รับภาพคนละ 1 ใบยกเว้นสมาชิกคนที่ 5 จะมีภาพที่เหมือนกับสมาชิกคนหนึ่ง ใน 4 คนสมาชิกคนที่ 5 จะต้องพยายามถามเพื่อนคนอื่นจนกระทั่งทราบว่าใครมีภาพที่เหมือนกับภาพของตนทุกประการ

1.1.3 กิจกรรมการหาลำดับและตำแหน่งที่ตั้ง (Discovering Sequences

and Locations) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่โดยที่ A จะมีรูปภาพที่จัดเรียงไว้แล้วอย่างถูกต้องส่วน B มีรูปภาพชุดเดียวกันแต่ไม่ได้ลำดับไว้ B จะต้องถาม A เพื่อให้ A บอกตำแหน่งที่ตั้งจนกระทั่งสามารถจัดลำดับภาพได้ถูกต้องตามให้เหมือนภาพของ A

1.1.4 กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Discovering Missing

Information) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่โดยที่ผู้เรียน 2 คนได้รับตารางข้อมูลที่ยังไม่สมบูรณ์คนละ 1 ชุดต่างฝ่ายต่างถามตอบกันเพื่อหาข้อมูลที่ขาดหายไปและเขียนเติมให้ครบลงในตารางของตน

1.1.5 กิจกรรมการค้นหาความลับ (Discovering Secrets) กิจกรรมนี้จัด

ได้หลายแบบเช่นเกม 20 คำถามหรือการทายอาชีพซึ่งนักเรียนคนหนึ่งมีข้อมูลที่ถือว่าเป็นความลับ และนักเรียนคนอื่นๆในชั้นเรียนหรือในกลุ่มพยายามถามคำถามเพื่อค้นหาความลับนั้น

1.2 กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงกว้าง (Sharing Information with Unrestricted Cooperation) ได้แก่

1.2.1 กิจกรรมการสื่อสารเกี่ยวกับรูปแบบหรือรูปภาพ (Communicating Patterns or Pictures) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่โดย A และ B ได้รับวัตถุที่เหมือนกันคนละ 1 ชุด A ได้รับวัตถุแล้วนำมาจัดวางให้เป็นรูปแบบอย่างใดอย่างหนึ่งโดยไม่ให้ B เห็น ส่วน B จะต้องพยายามจัดวางวัตถุให้มีรูปแบบเหมือนกับของ A โดย A และ B จะต้องทำการสื่อสารกันให้เข้าใจจนกระทั่ง B สามารถจัดวางวัตถุเหล่านั้นได้ถูกต้อง

1.2.2 กิจกรรมการสื่อสารเกี่ยวกับแบบจำลอง (Communicating Models) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่หรือกลุ่มก็ได้ให้ A สร้างแบบจำลองของสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดย B มีอุปกรณ์เหมือนกันและต้องพยายามใช้ชิ้นส่วนนั้นมาสร้างเป็นแบบจำลองให้เหมือนของ A ตามคำแนะนำของ A

1.2.2 กิจกรรมการค้นหาความแตกต่าง (Discovering Differences) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่โดยที่ A และ B จะได้รับรูปภาพคนละ 1 รูปซึ่งรูปของแต่ละคนจะมีความแตกต่างกันเล็กน้อยทั้งคู่จะต้องพยายามสนทนาเพื่อหาจำนวนและส่วนที่แตกต่างกันในภาพนั้น

1.2.3 กิจกรรมไปตามทิศทางที่บอก (Following Directions) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่โดยที่ A ได้รับแผนที่ซึ่งมีตำแหน่งที่ตั้งอาคารสถานที่ ส่วน B มีแผนที่ซึ่งไม่ได้ระบุรายละเอียดไว้ A จะต้องสื่อสารกับ B เพื่อบอกทางให้ B ไปยังตำแหน่งที่ตั้งนั้นให้ได้

1.3 กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลและหาข้อสรุปจากข้อมูล (Sharing and Processing Information) ได้แก่

1.3.1 กิจกรรมการลำดับเรื่องราว (Reconstructing Story Sequence)

กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมกลุ่มโดยที่สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มมีรูปภาพคนละ 1 รูปและสมาชิกแต่ละคนจะต้องผลิตกันเล่าเรื่องตามรูปภาพของตนโดยไม่ดูรูปภาพของผู้อื่นหลังจากนั้นสมาชิกทุกคนต้องช่วยกันเรียงลำดับเรื่องราวที่ฟังให้ถูกต้อง

1.3.2 กิจกรรมการรวบรวมข้อมูลเพื่อนำไปใช้ในการแก้ปัญหา (Pooling

Information to Solve a Problem) เป็นกิจกรรมคู่โดย A มีข้อมูลบางส่วนซึ่งอาจเป็นข้อมูลของตารางกำหนดเวลาของขบวนรถไฟสายต่างๆเพื่อเดินทางจากสถานที่ X ไปยังสถานที่ Y และ B มีข้อมูลของตารางรถไฟที่กำหนดเวลาจาก Y ไปถึง Z ทั้ง A และ B ต้องสนทนากันเพื่อหาทางแก้ปัญหาใดแก้ปัญหาหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการเดินทางระหว่าง 2 สถานีนี้เช่นหาเส้นทางรถไฟที่เดินทางจาก X ไป Z โดยเวลาน้อยที่สุด

1.4 กิจกรรมการหาข้อสรุปจากข้อมูล (Processing Information) ได้แก่กิจกรรมการ

แก้ปัญหา (Problem Solving) เช่นการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในการซื้อของขวัญให้กับเพื่อนในชั้นเรียนโดยคำนึงถึงความชอบและจำนวนเงินที่สมาชิกในกลุ่มมีกิจกรรมประเภทนี้จัดเป็นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ที่ผู้เรียนทุกคนจะได้รับข้อมูลที่เหมือนกันจึงไม่จำเป็นต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกันแต่ผู้เรียนต้องร่วมกันอภิปรายและประเมินเกี่ยวกับข้อมูลที่ได้รับเพื่อนำมาใช้ในการตัดสินใจหรือหาทางแก้ไขปัญหา

2. กิจกรรมเพื่อการปฏิสัมพันธ์ในสังคม (Social Interaction Activities) กิจกรรมประเภทนี้มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาตามหน้าที่ทางภาษาเช่นเดียวกับกิจกรรมประเภทที่ 1 แต่กิจกรรมนี้ยังให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาให้ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์รวมถึงบริบทของการใช้ภาษาในการจัดกิจกรรมประเภทนี้ครูสามารถกระทำดังนี้

2.1 การใช้ห้องเรียนเป็นบริบททางสังคมมีแนวทางในการจัดดังนี้

2.1.1 ผู้สอนควรใช้ภาษาอังกฤษในการจัดการชั้นเรียน

2.1.2 ผู้สอนควรใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการสอน

2.1.3 ผู้สอนควรจัดบทเรียนการสนทนาหรืออภิปรายความคิดเห็นเป็น

ภาษาอังกฤษ

2.1.4 ผู้สอนควรจัดให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดบทสนทนาหรือแสดงบทบาท

สมมติโดยหัวข้อเรื่องควรเป็นเรื่องใกล้ตัวนักเรียนเช่นประสบการณ์ต่างๆในโรงเรียน

2.2 การใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation) และการแสดงบทบาทสมมติ (Role

Play) สามารถให้ผู้เรียนทำกิจกรรมดังต่อไปนี้

2.3 การแสดงบทบาทสมมติตามบทสนทนาที่กำหนด (Role Playing Controlled

through Cues and Dialogues) การแสดงบทบาทสมมติประเภทนี้ผู้เรียนจะต้องผลัดเปลี่ยนกันพูดตามบทสนทนาที่ได้รับ

2.4 การแสดงบทบาทสมมติตามข้อมูลที่กำหนด (Role Playing Controlled through

Cues and Information) การแสดงบทบาทสมมติประเภทนี้ผู้เรียนจะได้รับบัตรที่กำหนดบทบาทโดยในบัตรนั้นจะกำหนดจุดมุ่งหมายและตัวชี้แนะที่เป็นข้อมูลสั้นๆในสิ่งที่ผู้เรียนต้องพูด

2.5 การแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์และเป้าหมายที่กำหนด (Role Playing

Controlled through Situation and Goals) การแสดงบทบาทสมมติประเภทนี้ผู้เรียนจะได้รับบัตรที่กำหนดบทบาทโดยในบัตรนั้นจะเป็นสถานการณ์และเป้าหมายในการสนทนาซึ่งกำหนดไว้อย่างกว้างๆซึ่งวิธีการนี้ผู้เรียนจะมีโอกาสในการใช้ภาษาเพื่อการปฏิสัมพันธ์ได้มากขึ้น

2.6 การแสดงบทบาทสมมติในรูปของการโต้เถียงหรือการอภิปราย (Role Playing

in the Form of Debate or Discussion) การแสดงบทบาทสมมติประเภทนี้ผู้เรียนจะได้รับบัตรที่กำหนดบทบาทโดยในบัตรนั้นจะกำหนดสถานการณ์ที่ผู้เรียนจะต้องโต้เถียงหรืออภิปรายและกำหนดข้อมูลที่จำเป็นต่อการอภิปรายโดยผู้เรียนจะต้องตัดสินใจหรือหาข้อสรุปโดยลงคะแนนเสียง

3. สถานการณ์จำลอง (Simulation) เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีการจำลองสถานการณ์ขึ้นให้เหมือนหรือใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงมากที่สุด โดยผู้เรียนได้รับบทบาทที่ต้องแสดงตามและยังต้องใช้ประสบการณ์ของตนเองในการตัดสินใจและแก้ปัญหาต่างๆ

4. การแสดงสด (Improvisation) เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนแสดงละครจากเรื่องที่ไม่มีบทบาทหรือบทสนทนาให้โดยครูจะทำหน้าที่ในการสร้างสถานการณ์ที่เป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนแต่ละคนแปลความแสดงท่าทางและสนทนาออกมาอย่างไรก็ตามครูผู้สอนอาจกำหนดบุคลิกภาพและลักษณะของผู้เรียนแต่ละคนแต่ไม่ได้บ่งถึงเป้าหมายในการสื่อสารที่แน่นอน

ฮาร์เมอร์ (Harmer, 2001: 92-152) ได้เสนอแนะกิจกรรมการพูดไว้ดังนี้

1. การเจรจาหาข้อตกลง (Reaching a Consensus) กิจกรรมประเภทนี้จะให้ผู้เรียนได้มีการอภิปรายและหาข้อตกลงร่วมกันในกลุ่มกิจกรรมนี้ช่วยให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระโดยไม่ต้องเตรียมตัวล่วงหน้าเช่นการอภิปรายเพื่อเลือกวัสดุ 10 อย่างเพื่อใช้ในการเดินทางเป็นต้น

2. การถ่ายทอดคำสั่งหรือคำแนะนำ (Relaying Instructions) กิจกรรมนี้ผู้เรียนจะต้องให้คำสั่งหรือคำแนะนำในการทำกิจกรรมแก่เพื่อนความสำเร็จของชิ้นงานขึ้นอยู่กับความเข้าใจในคำแนะนำ

3. เกมเพื่อการสื่อสาร (Communicative Games) เช่นการหาความแตกต่างของรูปภาพ (Find the Differences) การบรรยายและจัดเรียงลำดับภาพ (Describe and Arrange) และการเรียงลำดับเรื่องใหม่ (Story Reconstruction) เป็นต้น

4. การแก้ปัญหา (Problem Solving) กิจกรรมนี้ช่วยให้ผู้เรียนพูดเพื่อหาทางแก้ปัญหาจากสถานการณ์ที่ได้รับ

5. การแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างบุคคล (Interpersonal Exchange) สามารถจัดเป็นกิจกรรมกลุ่มหรือคู่ก็ได้โดยให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนกันสอบถามข้อมูลส่วนตัวของกันและกันเหมาะสำหรับการใช้ในตอนเริ่มบทเรียนแรกเช่นกิจกรรม Ice Breaker

6. สถานการณ์จำลอง (Simulation) เป็นการสร้างหรือการจำลองสถานการณ์จริง

ขึ้นในห้องเรียนโดยที่ผู้เรียนต้องคิดว่าตนเองเป็นตัวละครที่ถูกกำหนดไว้ในสถานการณ์จำลองโดยที่ได้รับข้อมูลบทบาทเพื่อใช้ในการแสดงจากทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับกิจกรรมการสอนพูดเพื่อการสื่อสารจะเห็นได้ว่าในการสอนการพูดเพื่อการสื่อสารนั้นควรใช้กิจกรรมที่หลากหลายและเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้เพื่อการสื่อสารจริงๆ โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางนอกจากนี้ครูผู้สอนควรเลือกกิจกรรมที่มีสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงให้มากที่สุดเพื่อสร้างแรงจูงใจให้กับนักเรียนในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจากการพูด

ฟินอคเชีย-โรและบรัมฟิต (Finocchiaro; & Brumfit, 1983: 141) ได้เสนอกิจกรรมต่างๆ ในการสอนทักษะการพูด ซึ่งผู้สอนอาจเลือกใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละระดับดังนี้

- ให้ตอบคำถาม ซึ่งผู้สอนหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง
- ให้ผู้เรียนถามหรือตอบคำถามของเพื่อนที่เรียนในชั้นเกี่ยวกับชั้นเรียนหรือประสบการณ์ต่างนอกชั้นเรียน
- ให้บอกลักษณะวัตถุ สิ่งของต่างๆ จากภาพ
- ให้เล่าประสบการณ์ต่างๆ ของนักเรียน โดยผู้สอนอาจให้คำสำคัญต่างๆ
- ให้รายงานเรื่องราวต่างๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้จัดสถานการณ์ต่างๆ ในชั้นเรียน
- ให้ผู้เรียนใช้บทสนทนาต่างๆ กันไป เช่น ร้านขายของ ร้านอาหาร ธนาคาร เป็นต้น
- ให้เล่นเกมต่างๆ ทางภาษา
- ให้โต้ว่าที่ อภิปราย แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่างๆ

สรุปได้ว่าการใช้กิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กลวิธีต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการสอนโดยใช้เทคนิคบทบาทสมมุติ สถานการณ์จำลอง ใช้การ์ตูนซึ่งเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการพูดและฟังดีขึ้น (Samorn Pato 2002:29)

เนื่องจากวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการจัดการการท่องเที่ยวต้องมีการนำภาษาอังกฤษมาใช้โดยเน้นทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารมีประสิทธิภาพ ดังนั้นมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้เรียนจะต้องมีความสามารถทางด้านการใช้ภาษาที่คล่องแคล่วและถูกต้องดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ทำการวิจัยโดยใช้ภาพ

บรรยายการท่องเที่ยวและสถานการณ์จำลองเพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสในการฝึกภาษาได้มากที่สุดและจะช่วยเสริมสร้างคุณภาพทักษะการพูดของผู้เรียนให้พัฒนาขึ้นและมีความมั่นใจในการใช้ภาษามากขึ้น และจะนำมาซึ่งจากความถูกต้อง(Accuracy) และความคล่องแคล่ว (Fluency) ได้ตามระดับการเรียนรู้ และศักยภาพของผู้เรียน (กระทรวงศึกษาธิการ.2539.1)

3.ความสามารถการสื่อสารด้านการพูดโดยใช้ภาพประกอบการบรรยายด้านการท่องเที่ยว

ภาพเป็นสื่ออุปกรณ์การสอนที่มีประโยชน์มากอย่างหนึ่งภาพมีลักษณะเป็นภาษาสากลไม่ว่าผู้เรียนจะเป็นผู้ใหญ่หรือเด็กก็สามารถที่จะตีความหมายของภาพได้ภาพประกอบมีส่วนสำคัญในการช่วยให้เกิดความรู้และความคิดอย่างรวดเร็วโดยใช้ภาพบรรยายให้ทราบถึงเหตุการณ์นั้นๆถ้าหนังสือเล่มนั้นไม่มีภาพผู้อ่านก็จะอ่านคำบรรยายในหนังสืออย่างตั้งใจและอาจต้องอ่านซ้ำหลายๆครั้งจึงจะเข้าใจได้ดีเพราะฉะนั้นภาพจะช่วยเราความสนใจของผู้อ่านอย่างได้ผลภาพจะช่วยแปลความหมายของเนื้อหาในหนังสือและช่วยให้ผู้อ่านจดจำเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้นกฤติยา ศิริพันธ์(2551:26-27)กฤติยา ศิริพันธ์ (บทคัดย่อ :2551)ได้ศึกษาการพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือประกอบภาพเพื่อแนะนำแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดร้อยเอ็ดชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการศึกษาพบว่ามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05ค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือประกอบภาพเพื่อแนะนำแหล่งท่องเที่ยวร้อยเอ็ดระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่4มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.7158แสดงว่าผู้เรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนรู้ร้อยละ 71.58

ภาพเป็นสื่อวัสดุที่สามารถมองเห็นด้วยตา ซึ่งประสาท สัมผัสของมนุษย์สามารถรับรู้ได้มากที่สุดเมื่อเทียบกับประสาท สัมผัสอื่นๆ ซึ่งได้แก่ ประสาทสัมผัสทางหู ลิ้น จมูกและกาย มนุษย์สามารถจดจำเรื่องราวจากการอ่านได้ประมาณร้อยละ 10 และสามารถจดจำจากการฟังได้ร้อยละ 20 ในขณะที่สามารถ จดจำเรื่องราวจากการมองเห็นได้ประมาณร้อยละ 30 แต่สามารถ จดจำเรื่องราวจากการฟังและมองเห็นพร้อมๆ กันได้ถึงร้อยละ 50 เอดการ์ เดลีย์ (Edgar Dale, 1969 : 107) ซึ่งภาพเป็นสิ่งที่แสดง ความน่าสนใจ น่าตื่นเต้น และบางครั้งการดูจากภาพสามารถ อธิบายให้เราเข้าใจและจำได้มากกว่าวิธีอื่น ซึ่งสอดคล้องกับที่เจโรม บรูเนอร์ (Jerome Bruner, 1966 : 49 อ้างใน วราพร พาโคก

ทม, 2549 : 3) กล่าวว่า การเรียนการสอนจะต้องให้ผู้เรียน ได้เริ่มจากประสบการณ์ตรงไปสู่ ประสบการณ์จริง เช่น รูปภาพ ภาพหน้า โทรทัศน์ และเชื่อมโยงไปสู่ลักษณะที่เป็นสัญลักษณ์ เช่น คำ ภาษา ดังสุภาษิตไทยบทหนึ่งกล่าวไว้ว่า “สิบปากว่า ไม่เท่าตาเห็น” ซึ่งสอดคล้องกับสุภาษิตจีนบทที่กล่าวว่า “ภาพหนึ่งภาพมี ค่าเท่ากับคำพูดหนึ่งพันคำ”เฟรมมิ่ง และ เลวี (1977 ; อ้างใน ทัดดาว บุตรนุย , 2548 : 5) กล่าวว่า ประสบการณ์รูปธรรม จะทำให้การเรียนรู้ง่ายขึ้น และทำให้เกิดการเรียนรู้ เกิดการ คงอยู่ของการเรียนและสามารถใช้สัญลักษณ์ที่เป็นนามธรรมได้ด้วยดังที่ เพียเจต์ (Piaget ; อ้างใน วรณทิพา รongแรงคำ, 2540) ได้กล่าวถึงปัจจัยการพัฒนาทางด้านสติปัญญา และความคิด คือ การที่ คนเรามีปฏิสัมพันธ์กับ สิ่งแวดล้อมและจะต้องมีความสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง จะทำให้ระดับความคิด และปัญญาพัฒนาขึ้นโดยสื่อที่ผู้วิจัยนำมาใช้ประกอบการเรียนการสอนดังกล่าว จะช่วยให้ นักเรียน เกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพเพราะ ช่วยให้นักเรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาของบทเรียนที่ยู่งยาก ได้ง่าย ขึ้นในระยะเวลาอันสั้น และช่วยให้เกิดความคิดรวบยอด พร้อม ทั้งยังช่วยกระตุ้นและสร้าง ความเข้าใจให้กับนักเรียนทำให้เกิด ความสนุกสนานและไม่รู้สึกเบื่อหน่ายกับการเรียน ซึ่งสอดคล้อง กับคำกล่าวของ โฮบานและโอเมอร์ (Hoban & Omer, 1965 ; อ้างใน นันทน์ภัส ปรasanทอง, 2545) เกี่ยวกับหลักการใช้ภาพ ประกอบเนื้อหา (Principle of pictorial context) ผู้เรียนจะ เลือตอบสนอง กับสิ่งที่เห็น หรือภาพที่คุ้นเคยและปรากฏการณ์ที่สอดคล้องกับเจตคติที่คุ้นเคยเชื่อดูมาก่อน

4.ความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดเพื่อแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าโดยใช้สถานการณ์จำลอง

กิจกรรมสถานการณ์จำลอง (Simulation)

ราไพ โพธิ์จิต (2547: 2)ที่ได้ศึกษาการใช้เกมและกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อ พัฒนาความสามารถด้านการพูด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่าปัญหาสำคัญในการเรียน การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนส่วนใหญ่เกิดปัญหาจากตัวผู้เรียน เช่น อายุ ไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษ กลัวพูดผิด ปัญหาที่เกิดจากสิ่งแวดล้อมในการเรียน เช่น นักเรียนมีโอกาสดูภาษาอังกฤษใน ชีวิตประจำวันน้อย และปัญหาจากการเรียนการสอนในห้องเรียน เช่น ครูผู้สอนขาดเทคนิคและ วิธีการในการเลือกและจัดกิจกรรมที่เหมาะสมกับผู้เรียน เขียวลักษณ์ ลอยลิบ (2547:4) เสนอปัญหาว่า

นักเรียนไม่กล้าใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนาโต้ตอบ เนื่องจากขาดการฝึกประสบการณ์ในการใช้ภาษาตามสถานการณ์ต่างๆที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง

จากปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษที่ได้กล่าวมา ผู้วิจัยได้ศึกษาและค้นคว้าวิธีการสอนที่จะสามารถพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษพบว่า การสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation) เป็นการสอนที่ผู้เรียนและผู้สอนภาษาอังกฤษนำมาใช้ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เนื่องจากกิจกรรมสถานการณ์จำลองเป็นหนึ่งในกิจกรรมของการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) วราภรณ์ วังใน (2531:3) เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้สถานการณ์จำลองว่า การสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation) ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และรับรู้ภาษาได้เป็นอย่างดี เพราะสมาชิกเป็นผู้ปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่และรับผิดชอบในการดำเนินเรื่อง ตัดสินใจ และแก้ปัญหาด้วยตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ การนำเอาสถานการณ์จำลองมาใช้ในการสอนจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสาร สร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียน เพราะสามารถนำไปใช้ในการติดต่อสื่อสารในชีวิตจริงนอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ เอกอนงค์ ปวง (2550:1) ที่พบว่า การสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง เป็นวิธีสอนภาษาต่างประเทศ ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารได้เป็นอย่างดี เนื่องจาก เป็นการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาให้ถูกต้องตามหน้าที่ในสถานการณ์ที่ผู้สอนจำลอง และมีส่วนช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และพบว่า ความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมสถานการณ์จำลองสูงกว่าก่อนเรียน และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมสถานการณ์จำลองสูงกว่าก่อนเรียน

การใช้สถานการณ์จำลองสำหรับการเรียนภาษานั้นมีวิวัฒนาการมาพร้อมกับการนำเอากลวิธีการสอนเพื่อการสื่อสารมาใช้ ครุคอลล (Crookall 1984:211) โจนส์(Jones 1983:27) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายหลักของการใช้วัตรกรรมประเภทนี้ในการสอนภาษาเพื่อที่จะให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะภาษาในการสอนแบบดั้งเดิม ส่วนใหญ่การฝึกภาษาของผู้เรียนจะมีผู้สอนหรือตำราเป็นสิ่งที่ชี้แนะการฝึกนั้นก็จะมุ่งที่ประเด็นของภาษาและผู้เรียนสามารถนำภาษาไปฝึกในสถานการณ์จำลองได้และใช้ความรู้

ด้านภาษาของตนเพื่อบรรลุเป้าหมายของตน ซึ่งปรากฏการณ์เช่นนี้มักจะเกิดขึ้นในชีวิตจริงเสมอ กล่าวได้ว่าสถานการณ์จำลองก่อให้เกิดคุณค่าในการใช้ภาษาเมื่อเกี่ยวข้องกับสถานการณ์ที่แท้จริง หรือใกล้เคียงกับความเป็นจริง สถานการณ์จำลองยังก่อให้เกิดโอกาสในการใช้ภาษาเป้าหมายได้ อย่างเป็นธรรมชาติ

แบมโบร (Bambrough 1994:10) กล่าวว่าสถานการณ์จำลองเป็นหนึ่งในบรรดาเทคนิค จำนวนมากมายที่ใช้ในชั้นเรียนและยังเหมาะสมกับเนื้อหาตามหลักสูตรด้วยประสบการณ์ของผู้เรียน

นอกจากนี้ ไบเกต (Bygate 1987:80) กล่าวถึงสถานการณ์จำลองว่าเป็นกิจกรรมที่ค่อนข้างหนึ่ง สำหรับนำมาใช้สอนทักษะการพูดและเป็นกิจกรรมที่นำไปใช้ในชั้นเรียนได้เป็นอย่างดี

โจนส์ (Jones 1982:43) ชี้ให้เห็นว่าสถานการณ์จำลองนั้นไม่ใช่เกมส์หรือบทบาทสมมุติที่เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติ ไม่ใช่ผู้สอนเป็นผู้ปฏิบัติ ผู้เรียนเป็นผู้แก้ปัญหา ตัดสินใจเกี่ยวกับงานที่ได้รับมอบหมาย ในขณะที่ผู้สอนเป็นเพียงผู้รับผิดชอบในการควบคุมเวลาสำหรับภาระงานแต่ละภาระงานที่ได้รับมอบหมาย และผู้สอนต้องให้ผู้เรียนแต่ละคนเข้าใจภาระงานที่ตนรับผิดชอบอย่างชัดเจนในสถานการณ์จำลองนั้นๆ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้สวมบทบาทในสถานการณ์จำลองว่าจะใช้ภาษาให้เหมาะสมกับกาลเทศะอย่างไร

ดั้มเมต (Dummett 1994:41) กล่าวว่าถึงแม้ว่าสถานการณ์จำลองบางสถานการณ์ผู้สอนเป็นผู้ออกแบบเองแต่ผู้เรียนก็มีอิสระในการตอบสนองโดยใช้ความคิดตนเองตามความเหมาะสมเพื่อให้ภาระงานสำเร็จ ได้ความรู้ทางภาษาและผู้สอนสามารถเลือกระยะเวลาในการทำกิจกรรมก่อนที่จะมีการเตรียมหัวข้อภาษาที่มีประโยชน์ไว้ล่วงหน้า

ซึ่งโจนส์ (Jones 1983:6) ได้กล่าวเสริมสนับสนุนว่าสถานการณ์จำลองเป็นวิธีการอย่างหนึ่ง ที่จะพัฒนาสมรรถวิสัยทางการสื่อสารของผู้เรียน

เคอร์ (Kerr 1977:8) กล่าวถึงการใช้สถานการณ์จำลองในการประกอบการเรียนการสอนว่า ผู้เรียนไม่ต้องปฏิบัติตามกติกาเหมือนการเล่นเกมส์แต่ผู้เรียนต้องปฏิบัติตามข้อมูลและสถานการณ์ที่กำหนด วัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้อย่างแท้จริง บทบาทที่ผู้เรียนได้รับในการปฏิบัติสถานการณ์จำลอง อาจจะได้บทบาทที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริงหรืออาจจะแตกต่างจากก็ได้ ดังนั้นเหตุการณ์ในสถานการณ์

จำลองจะดำเนินต่อไปในทางใดหรือผลสถานการณ์จะเป็นอย่างไรนั้นเป็นเรื่องที่คาดการณ์ล่วงหน้าไม่ได้เพราะจะต้องขึ้นอยู่กับผลการตัดสินใจของผู้เข้าร่วมสถานการณ์ ผลสัมฤทธิ์ของการใช้สถานการณ์จำลองประกอบการเรียนการสอนวิชาที่เน้นทักษะการปฏิบัติการ

เบอร์นสไตน์และทีช (Bernstein and Teach 1994: 121-136) กล่าวถึงการใช้สถานการณ์จำลองว่าเป็นวิธีการสอนที่ได้ผลช่วยให้เกิดพัฒนาการทางด้านธุรกิจ เศรษฐกิจ และการจัดการองค์การ ซึ่งมีประโยชน์ที่แท้จริงแก่ผู้เรียน

วอล์คเกอร์ (Walker 1977:3) กล่าวถึงการใช้สถานการณ์จำลองในการฝึกภาษาว่าสถานการณ์จำลองสามารถช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะทางการสื่อสารและสร้างความเข้าใจในเรื่องการสื่อสารอย่างลึกซึ้งเพราะผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จำลองมาจากสถานการณ์ที่ผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้ทักษะทางการสื่อสารจริง และเข้าใจความหมายของภาษาจากสถานการณ์จำลองด้วย

เซย์ (Zey 1981: 67-83) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้สถานการณ์จำลองเพื่อให้นักเรียนมีทัศนคติที่เปลี่ยนไปและมั่นคงตามสถานการณ์จำลองที่นำมาโดยใช้กิจกรรมสถานการณ์จำลองที่ชื่อว่า The New York University Management Game ในชั้นเรียนบริหารธุรกิจ ผลปรากฏว่า ผู้เรียนที่มีทัศนคติที่ดีและมีความเข้าใจเกี่ยวกับบทบาทของคณะกรรมการ ผู้อำนวยการของอุตสาหกรรม พงษ์กฟอกที่ตนสวมบทบาทอยู่เป็นอย่างดี แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมสถานการณ์จำลองช่วยในการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ตัวอย่างการนำสถานการณ์จำลองไปใช้ในการเรียนการสอนของ เบิร์นบอม (Birnbaum 1982: 3-11) ได้ใช้สถานการณ์จำลองกับนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาเพื่อเป็นการเตรียมให้ผู้เรียนได้ฝึกเกี่ยวกับอาชีพในอนาคตไว้ล่วงหน้า ซึ่งการเรียนการสอนนี้จะสอนให้ผู้เรียนได้รู้จักกระบวนการซึ่งยากที่จะสอนโดยใช้การบรรยาย การศึกษาด้วยตนเองหรือโยการสัมมนา ดังนั้นสถานการณ์จำลองจึงเป็นกิจกรรมที่มีประสิทธิภาพที่สุดที่จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจกระบวนการเหล่านั้นได้ในขณะที่ ซอนเดอร์ส (Saunders 1986: 75-99) ได้ใช้สถานการณ์จำลองเป็นกลยุทธ์ทางการเรียนการสอนซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจในเรื่องของการแสดงในการเรียนเพื่อการสื่อสาร สำหรับ ครุคแชงค์ (Cruickshank 1988:138 quoted in Cruickshank 1987:137) กล่าวว่าสถานการณ์จำลองช่วยให้ผู้เรียนด้วยตนเองว่า วิธีที่ดีที่สุดโดยผ่านการอภิปรายและการได้วาที

คาแกน (Kagan 1993: 143 quoted in Pollack and Fink 1994:182) กล่าวว่ากิจกรรมสถานการณ์จำลองสามารถนำมาใช้ในชั้นเรียนได้ในลักษณะการอภิปรายกลุ่มเล็กและกลุ่มใหญ่หรือการแสดงบทบาท ซึ่งสถานการณ์จำลองนั้นใช้เป็นสะพานเชื่อมระหว่างวิธีการเรียนตามทฤษฎีกับการสอน ช่วยให้เกิดการถ่ายทอดประสบการณ์ในชั้นเรียนไปปรับใช้ในสถานการณ์จริงได้อย่างต่อเนื่อง

สรุปได้ว่าสถานการณ์จำลองเป็นกิจกรรมที่มีประสิทธิภาพมากอย่างหนึ่งในการนำมาใช้กับการเรียนการสอนทางการสื่อสารในวิชาที่เป็นทักษะการปฏิบัติหรือวิชาที่เกี่ยวข้องกับสาขาอาชีพต่างๆ ซึ่งผู้เรียนมีโอกาสที่จะได้ใช้ทักษะภาษาสำหรับการสื่อสารได้อย่างมีจุดมุ่งหมายและเป็นธรรมชาติ ผู้เรียนสามารถนำภาษาเป้าหมายในการสื่อสารกันอย่างเข้าใจและนำไปใช้ได้ สถานการณ์จริง

ความหมายของสถานการณ์จำลอง (Simulation)

มีผู้ให้ความหมายของสถานการณ์จำลองไว้ดังนี้

โจนส์ (Jones 1983: 10) กล่าวว่าสถานการณ์จำลองเป็นกิจกรรมในชั้นเรียนโดยใช้วิธีการเลียนแบบเกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตจริง ชั้นเรียนจำลองเป็นสถานที่จำลองขึ้น ส่วนนักเรียนเป็นบุคคลที่เรียนเป็นคนที่เกี่ยวข้องในสถานการณ์ ข้อมูลที่จำเป็นจะได้มาจากตำราและบทเรียน

โฮเดน (Holden 1983 : 5) ได้ให้คำจำกัดความว่า กิจกรรมสถานการณ์จำลองเป็นกิจกรรมที่จำลองสถานการณ์ให้ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงที่ผู้เรียนจะต้องนำไปประกอบอาชีพ ส่วนมากจะอยู่ในรูปของการแก้ปัญหา ครูทำหน้าที่เป็นเพียงผู้ควบคุมและจะนำของจริงต่างๆ เช่น แผนที่ เทปบันทึกเสียง โฆษณา ฯลฯ ใช้เป็นสื่อในการกระตุ้นนักเรียนซึ่งเป็นผู้เข้าร่วมในสถานการณ์นั้น โดยจะมีการใช้ทักษะทางภาษาทุกด้านในการรับข้อมูลพร้อมๆกัน และผู้เข้าร่วมสถานการณ์แต่ละคนจะได้รับบัตรหน้าที่และความรับผิดชอบและข้อมูลที่จำเป็นเพิ่มเติม ซึ่งข้อมูลที่ได้รับเพิ่มเติมจะไม่เหมือนกันที่จะทำให้ผู้เข้าร่วมสถานการณ์ทุกคนปฏิบัติหน้าที่ของแต่ละคนที่ได้รับมอบหมายและทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะแลกเปลี่ยนข้อมูลเพื่อการบรรลุภาระหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายหรือแก้ปัญหาใดปัญหาหนึ่งที่เกิดขึ้น ผู้เข้าร่วมสถานการณ์ทุกคนต้องใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเหมือนกับสถานการณ์ในชีวิตจริงมากที่สุด

โจนส์ (Jones 1982: 5) กล่าวถึงกิจกรรมสถานการณ์จำลองว่าไม่ใช่การเล่นเกมนเพื่อความสนุกสนาน ไม่ใช่บทบาทสมมติหรือละคร แต่กิจกรรมสถานการณ์จำลองเป็นเหตุการณ์หนึ่งซึ่งไม่ใช่การสอนของครู แต่นักเรียนเป็นผู้ที่เข้าร่วมในเหตุการณ์นั้นและเป็นผู้ทำให้เหตุการณ์นั้นดำเนินต่อไป โดยนักเรียนจะได้รับมอบหมายหน้าที่ ภารกิจในสังคมและความรับผิดชอบที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์นั้น ซึ่งต้องมีการตัดสินใจรวมอยู่ด้วย ส่วนครูจะเป็นผู้กำหนดเวลาเริ่มต้นและเวลาจบของกิจกรรมสถานการณ์จำลองเท่านั้น รวมทั้งทำหน้าที่อธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับข้อมูลต่างๆที่สำคัญในสถานการณ์นั้นและกำหนดว่า ใครเป็นใคร ใครทำหน้าที่อะไร มีหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องใดบ้าง

เชรันและเชรัน (Sheran and Sheran 1982 : 3) กล่าวว่าสถานการณ์จำลองเป็นเกมอย่างหนึ่งที่สะท้อนสถานการณ์ในชีวิตจริง ซึ่งผู้เรียนจะได้รับบทบาทให้แสดงออกมาตามประสบการณ์นั้นๆ

ส่วน โคกิล (Dougil 1987: 151) ให้ความหมายของสถานการณ์จำลองไว้ว่าเป็นเครื่องมือทางการเรียนการสอนอย่างหนึ่งที่ผู้เรียนได้แสดงบทบาทที่สะท้อนให้เห็นสถานการณ์หรือปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง

เกรดเลอร์ (Gredler 1992:14)) กล่าวถึงสถานการณ์จำลองไว้ว่าเป็นกิจกรรมหนึ่งที่ใช้ในการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร มีการนำสถานการณ์มาใช้ในหลากหลายวิธีการเพื่อแสดงรูปแบบกระบวนการที่ซับซ้อนหรือตามความเป็นจริง การสร้างสถานการณ์จำลองเป็นการจัดสถานการณ์ให้คล้ายคลึงกับความเป็นจริงเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ความรู้สึกร่วมในสถานการณ์นั้นจริงๆสถานการณ์จำลองเป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียน เป็นกิจกรรมพื้นฐานเกี่ยวกับการแก้ปัญหาซึ่งมีการใช้อุปกรณ์จำลอง สถานการณ์จำลองมีความแตกต่างจากแบบฝึกหัดที่มีการวางแผนเป็นกลุ่มหลายประการ ประการแรกคือ มีหัวข้อเฉพาะ ปัญหาหรือนโยบายเป็นสิ่งที่ผู้เล่นเป็นผู้แสดง ปฏิกริยาตอบโต้ เช่น โครงการ ที่จะสร้างเครื่องได้ตอบนิวเคลียร์บนชายฝั่งใกล้เมืองผู้เล่นต้องอภิปรายปัญหากันเป็นกลุ่ม ประการที่สอง บทบาทในสถานการณ์จำลอง หมายถึงปฏิกริยาผู้เล่นใช้ในการโต้ตอบกัน โดยครูกำหนดปัญหาหรือหัวข้อให้

ลักษณะของสถานการณ์จำลอง

โจนส์ (Jones 1983 : 8, 1987 : 9) กล่าวถึงลักษณะที่สำคัญของสถานการณ์จำลองว่าเป็น “หน้าที่ที่แท้จริง” ผู้แสดงบทบาทเป็นประธานบริษัทต้องแสดงบทบาทและหน้าที่เสมือนหนึ่งเป็นประธานบริษัทที่แท้จริง ทั้งการใช้ถ้อยคำ การแสดงท่าทาง และการคิดแก้ปัญหาต่างๆ

โจนส์ (1987 : 9) ได้สรุปลักษณะที่สำคัญของสถานการณ์จำลองไว้ดังนี้

สถานการณ์จำลองเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนในห้องเรียนซึ่งจำลองเหตุการณ์จากชีวิตจริง ดังนั้นห้องเรียนจึงกลายเป็นสถานการณ์จำลองของสถานการณ์ที่เกิดเหตุการณ์จริงและผู้ร่วมแสดงในสถานการณ์จำลองจึงเป็นตัวแทนของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์จริงนั้น ข้อมูลที่จำเป็นสำหรับสถานการณ์จำลองจะเป็นข้อมูลที่อยู่ในรูปของเอกสารการบันทึกและตำรา

การแสดงบทบาทในสถานการณ์จำลอง ผู้แสดงมิใช่เพียงแต่แสดงบทบาทเท่านั้นแต่จะต้องมีการใช้ประสบการณ์ตนเอง มีการตัดสินใจและการแก้ปัญหาและมีการทำงานร่วมกับผู้อื่นลักษณะสถานการณ์จำลองเป็นเหมือนชีวิตจริง คือ ไม่มีคำตอบที่ถูกต้องสำหรับปัญหาที่ผู้แสดงบทบาทต้องแก้ สิ่งที่เกิดขึ้นในสถานการณ์จำลองเป็นสิ่งที่ไม้อาจทำนายได้

สมร ปาโท (2545: 49) ได้สรุปลักษณะสำคัญของสถานการณ์จำลองไว้ 5 ลักษณะ คือ

- 1.สถานการณ์จำลองเป็นการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนใช้สถานการณ์จำลองในการแก้ไขปัญหา
- 2.ในสถานการณ์จำลองจะกำหนดภาระงาน หัวข้อ นโยบาย วิกฤตการณ์ หรือปัญหาเฉพาะซึ่งปัญหาที่ผู้เล่นจะต้องแก้ไขปัญหาที่เด่นชัดหรือไม่เด่นชัด ขึ้นอยู่กับประเภทของสถานการณ์จำลองนั้นๆ
- 3.หัวข้อเรื่อง ฉาก และเนื้อหาที่มีเนื้อหาในสถานการณ์จำลอง ไม่ใช่ปัญหาในตำราเรียนหรือคำถามในตำราเรียนที่เข้าใจจะตอบได้อย่างรวดเร็ว
- 4.ผู้เล่นดำเนินบทบาทตามหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับบทบาทของตนและฉากที่ตนได้รับหรือค้นพบด้วยตนเองการแก้ปัญหาในสถานการณ์จำลองไม่ได้เกิดจากการเดาหรือลองผิดลองถูก ผู้เล่นจะได้รับประสบการณ์เป็นลำดับขั้นที่เกิดจากการแสดงออกของผู้เล่นเอง
- 5.ในการทำภาระงานให้บรรลุเป้าหมาย ผู้เล่นจะได้รับประสบการณ์ตามบทบาทที่ได้รับ

มอบหมายให้ทำโดยตรง

ชนิดของสถานการณ์จำลอง

เกรดเดอร์ (Gredler 1992: 16) แบ่งสถานการณ์จำลองออกเป็นชนิดและกลุ่มหลักๆตามชนิดของปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในสถานการณ์จำลอง 3 ชนิดได้แก่

- 1.สถานการณ์จำลองทางเศรษฐกิจ
- 2.สถานการณ์จำลองทางด้านสังคม
- 3.สถานการณ์จำลองทางด้านคอมพิวเตอร์

มาลีย์ (Maley 1984:80, quoted in Gradler 1992: 101) กล่าวว่าสถานการณ์จำลองเป็นสถานการณ์จำลองที่นักเรียนกระทำตามบทบาทและปฏิสัมพันธ์กันตามภาระงานที่ได้รับมอบหมาย แต่ในสถานการณ์จำลองมาใช้ในชั้นเรียนนั้น ครูควรพิจารณาเลือกสถานการณ์ที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ในสถานการณ์ที่แตกต่างในบริบทของสังคมที่หลากหลาย

และสถานการณ์จำลองที่นำมาใช้ในการวิจัยนี้เป็นสถานการณ์การจำลองที่ใช้การวินิจฉัย (Gradler, Margaret, 1992: 20) ซึ่งมีองค์ประกอบ 2 องค์ประกอบคือ

ผู้เล่นสวมบทบาทที่ได้รับมอบหมาย เฝ้าดูกับรูปแบบของปัญหามีแง่มุมหลากหลาย
ผู้เล่นค้นหาข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อที่แก้ไขปัญหาบทบาทที่ได้รับมอบหมาย และลักษณะ
สถานการณ์จำลองที่ให้คำปรึกษาซึ่งลักษณะนี้เหมาะสำหรับนำมาใช้งานสังคม การให้คำปรึกษา การบริหารการศึกษาและอื่นๆ

ขั้นตอนในการนำสถานการณ์จำลองมาใช้

ตามแนวคิดของเฮร์เบิร์ตและสเติร์ททริดจ์ (Herbert and Sturtridge 1983: 3-6) ในการนำสถานการณ์จำลองมาใช้ต้องคำนึงถึงประโยชน์ที่ผู้เรียนจะได้รับภาษาที่ใช้ในกิจกรรมหรือสถานการณ์ บทบาทที่เหมาะสมกับผู้เรียน ขั้นตอนที่สำคัญอุปกรณ์ที่จะนำมาใช้สถานการณ์และบรรยากาศที่เป็นจริง

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2531: 115) เสนอขั้นตอนในการนำสถานการณ์จำลองมาใช้ดังนี้
ขั้นนำ

ผู้สอนบอกจุดมุ่งหมายของการใช้สถานการณ์จำลอง

ผู้สอนเสนอสถานการณ์จำลองเพื่อให้ข้อมูลพื้นฐานสำหรับการแสดงฝึกใช้คำศัพท์หรือ
 โครงสร้างประโยคที่ผู้เรียนอาจต้องใช้ในการแสดง

ผู้สอนมอบหมายบทบาทให้แก่ผู้เรียน อาจจะให้ผู้เรียนอาสาสมัครหรือผู้สอนเลือก
 เฉพาะเจาะจง ผู้เรียนศึกษาบทบาทของตนเอง

ขั้นปฏิบัติ

ผู้เรียนปฏิบัติตามกิจกรรมตามบทบาทในสถานการณ์จำลองซึ่งจะมีการเผชิญกับปัญหาเฉพาะ
 และจะต้องตัดสินใจแก้ปัญหาและได้ผลย้อนกลับจากการตัดสินใจด้วย

ขั้นอภิปรายผลการแสดง เป็นการอภิปรายถึงประสบการณ์และข้อคิดที่ได้จากการแสดงใน
 สถานการณ์จำลอง อาจมีการเปรียบเทียบสถานการณ์จำลองกับสถานการณ์ในชีวิตจริง

หลังจากการแสดงในสถานการณ์จำลองแล้ว ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกทักษะการเขียนด้วย เช่น
 บันทึกการแสดง เขียนสรุปผลการแสดงหรือผลการอภิปราย

สมร ปาโท (2545: 59) ได้กล่าวสรุปไว้ว่าสถานการณ์จำลองสามารถจำแนกเป็นขั้นตอนได้
 หลากหลายแต่โดยพื้นฐานทั่วไป สถานการณ์จำลองจำแนกเป็น 3 ขั้นกว้างๆคือ ขั้นที่ 1 นักเรียน
 ได้รับข้อมูลและการเตรียมการเพื่อการอภิปราย ขั้นที่ 2 เป็นขั้นอภิปราย ขั้นที่ 3 ติดตามผลและการ
 ประเมินผลขั้นตอนต่างๆในการใช้สถานการณ์จำลองในสำหรับประกอบการสอนการสื่อสาร
 ภาษาอังกฤษไม่เพียงแต่ได้ฝึกทักษะภาษาอังกฤษเท่านั้นแต่ยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกการสื่อสาร
 อย่างมีอิสระ และบางสถานการณ์ยังตอบสนองความต้องการของชั้นเรียน ครูผู้สอนมีบทบาทในการ
 ชี้แนะ สังเกตการณ์ว่าผู้เรียนมีการจัดการด้านการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างไรในสถานการณ์ที่ต้อง
 มีการพูดอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ผู้สอนต้องทำการบันทึกข้อผิดพลาดของผู้เรียนเพื่อนำมาปรับปรุง
 ในลำดับต่อไป และทำการบันทึกความต้องการด้านภาษาของนักเรียนด้วยซึ่งงานวิจัยที่เกี่ยวกับ
 สถานการณ์จำลองทั้งในและต่างประเทศเกี่ยวกับการเรียนการสอน สรุปได้ดังนี้

ริงค์ (Rink 1982: 289-312) ได้ทำวิจัยกับการใช้กิจกรรมสถานการณ์จำลองกับการฟัง – พูด
 กับกลุ่มตัวอย่างนักศึกษา 86 คนที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศของ English for

Listening โดยได้แบ่งหัวข้อการ ฟัง – พูด ออกเป็นภาษาพูดเพื่อการสื่อสาร ภาษาที่ใช้ในวิทยุและโทรทัศน์ ภาพยนตร์ การได้วาที การอภิปรายในรัฐสภา การแปลความหมายในสิ่งที่พูด บทละครซึ่งจะเน้นการใช้สถานการณ์จำลองในการกำหนดแนวทางการฟัง – พูด ผลการวิจัยพบว่า การใช้สถานการณ์จำลองในเหตุการณ์ต่าง ๆ นั้นช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองและช่วยให้พัฒนาทักษะในการฟัง-พูด เมื่อเกิดข้อผิดพลาดสามารถแก้ไขสถานการณ์ได้

โจนส์ (Jones : 1986 : 327-344) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมสถานการณ์จำลองกับการพูดในที่สาธารณะ จะใช้สถานการณ์จำลองลดความกังวลในการพูดในที่สาธารณะ โดยทำการทดสอบผู้เรียนระดับวิทยาลัยเพื่อโครงการศึกษาต่อในตะวันออกสุดของลอนดอน เพื่อทำนายความกังวลใจก่อนและหลังการเรียนในชั้น จากผลการทดลองพบว่าชั้นเรียนที่ใช้สถานการณ์จำลองมีความวิตกกังวลในการพูดในที่สาธารณะน้อยลงและมีพัฒนาการในการพูดสาธารณะดีขึ้น

สมศักดิ์ กระจำพร (2536: บทคัดย่อ) ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมในสถานการณ์จำลองเพื่อฝึกในการฟัง – พูด กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสตรีศรีน่าน โดยจำแนกออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มที่ใช้สถานการณ์จำลองในการสอนและกลุ่มที่ฝึกแบบการเรียนตามปกติ ซึ่งได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่ากลุ่มที่ใช้สถานการณ์จำลองมีทักษะการฟัง – พูดสูงกว่ากลุ่มที่เรียนตามปกติและเจตคติของกลุ่มควบคุมที่มีต่อการเรียนในทักษะการฟัง – พูดภาษาอังกฤษดีขึ้น

จากการศึกษาวิจัยการใช้สถานการณ์จำลองในการสอน สรุปได้ว่าสถานการณ์จำลองเป็นกิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีประโยชน์มากเพราะสามารถช่วยพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้าน ฟัง พูด อ่าน เขียน โดยเฉพาะทักษะการพูด ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการพูดสื่อสาร การแก้ปัญหาได้อย่างคล่องแคล่วและมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้สถานการณ์จำลองทำให้ผู้เรียนมีความสนใจต่อการเรียนมากขึ้นและผู้เรียนยังมีความสามารถทางการฟัง – พูดเพิ่มขึ้นและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสารดีกว่าผู้เรียนที่เรียนภาที่ใช้การเรียนตามปกติ

1.หลักการประเมินโดยทั่วไป

หลักการประเมินในการวิจัยนี้ได้ใช้การประเมินแบบ Rubrics Scoring เพราะเป็นการเน้นการปฏิบัติและอิงความจริงมากขึ้นการประเมินศักยภาพของผู้เรียนโดยให้ลงมือปฏิบัตินั้น ไม่มีคำเฉลย

หรือคำตอบที่ถูกที่แน่ชัดลงไปเหมือนแบบทดสอบเลือกตอบการประเมินผลงานแต่ละชิ้นของผู้เรียนที่ได้ลงมือปฏิบัติจึงมีความจำเป็นที่จะต้องประเมินคุณภาพของงานอย่างเป็นปรนัยซึ่งมันเป็นการยากที่จะทำได้ และได้ค้นพบการสร้างเกณฑ์การให้คะแนนหรือ Rubric ขึ้นมาเพื่อกำหนดแนวทางในการตัดสินอย่างยุติธรรมและปราศจากความลำเอียง Rubric จะต้องมีความชัดเจนในเกณฑ์การให้คะแนนอย่างพอเพียงถึงขนาดที่ผู้ประเมิน 2 คนสามารถใช้ Rubric เดียวกันประเมินชิ้นงานของผู้เรียนชิ้นเดียวกันแล้วให้คะแนนได้ตรงกันระดับของความสอดคล้องในการให้คะแนนของผู้ประเมิน 2 คนที่ประเมินอย่างเป็นอิสระจากกันจะเรียกว่า ความเชื่อมั่น (Reliability) ของการประเมิน

ความหมายของคะแนนแบบรูบริก มีดังนี้ (สมชาย วรกิจเกษมสกุล, 2552: 314 - 317)

“Rubric” หมายถึง กฎ หรือ กติกา ดังนั้น Rubric Assessment หมายถึง แนวทางการให้คะแนนที่สามารถจำแนกระดับต่างๆ ของความสำเร็จในการเรียน หรือการปฏิบัติของผู้เรียนได้อย่างชัดเจน จากระดับดีมากจนกระทั่งถึงระดับที่ต้องปรับปรุงแก้ไข (กรมวิชาการ, 2546: 16)

คะแนนแบบรูบริก เป็นชุดของแนวทางการให้คะแนนผลงานหรือผลจากการปฏิบัติ เพื่อใช้ประเมินคุณภาพจากการปฏิบัติงานของผู้เรียน (พร้อมพรรณ อุดมสิน, 2546: 223)

คะแนนแบบรูบริก หรือกฎเกณฑ์การให้คะแนน เป็นชุดของแนวทางให้คะแนนผลการปฏิบัติเรื่องใดเรื่องหนึ่งสำหรับใช้ประเมินคุณภาพของการปฏิบัติของผู้เรียน (บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์, 2545: 106)

จุดประสงค์การให้คะแนนแบบรูบริก มีดังนี้ (สมศักดิ์ ภูวิภาดาวรรณ, 2544: 139)

1. เพื่อใช้ประเมินกระบวนการ (Process)
2. เพื่อใช้ประเมินผลผลิต / ผลงาน (Product)
3. เพื่อใช้ประเมินการปฏิบัติ (Performance)

ทำไมต้องใช้รูบริก

รูบริก มีความเกี่ยวข้องกับผู้สอนและผู้เรียนด้วยเหตุผลหลายประการ ดังนี้

1. รูบริกเป็นเครื่องมือที่สามารถใช้ได้กับทั้งการสอนและการประเมินผู้สอนสามารถใช้รูบริกเพื่อพัฒนาหรือปรับปรุงการปฏิบัติงานของผู้เรียนได้และช่วยให้ผู้สอนสามารถตั้งความคาดหวังกับการปฏิบัติงานของผู้เรียนได้อย่างชัดเจน นอกจากนี้ยังสามารถแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่าทำอะไรจึงจะปฏิบัติงานได้ตามความคาดหวังที่ตั้งไว้ผลเช่นนี้ช่วยให้มีการพัฒนาหรือปรับปรุงทั้งคุณภาพชิ้นงานและการเรียนรู้ของผู้เรียนควบคู่กันไป ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าการใช้รูบริกจะช่วยนิยามคำว่า “คุณภาพ” ให้ชัดเจนขึ้น อาจมีผู้เรียนบางคนไม่ชอบรูบริก เหตุผลที่พบคือถ้าผู้เรียนทำงาน

ผลิตผลผู้สอนสามารถชี้ให้ผู้เรียนรู้ได้ว่าผู้เรียนควรจะทำอย่างไรแทนที่จะทำอย่างเดิม

2. รูบริกเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์ในการช่วยเหลือผู้เรียนให้เป็นผู้ที่สามารถตัดสินคุณภาพชิ้นงานอย่างมีเหตุผล ทั้งงานของตนเองและผู้อื่น ผู้เรียนจะรู้ข้อผิดพลาดของตนเองและผู้อื่นการทำเช่นนี้บ่อย ๆ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรับผิดชอบในงานของตนเองมากยิ่งขึ้น

3. รูบริกเป็นเครื่องมือที่ช่วยลดจำนวนเวลาที่ผู้สอนใช้ในการประเมินผลงานของผู้เรียนลงได้ เพราะโดยปกติผู้สอนมักประเมินงานของผู้เรียนทีละชิ้น แต่ถ้าใช้รูบริกในการประเมินงานแล้วผู้เรียนจะสามารถประเมินงานของตนเองและของเพื่อน ๆ ได้ นอกจากนี้รูบริกยังช่วยให้ผู้เรียนได้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับจุดเด่นและสิ่งที่ควรปรับปรุงแก้ไขในชิ้นงานของตนเองได้อีกด้วย

4. ผู้สอนชอบใช้รูบริกเพราะมีลักษณะยืดหยุ่นที่สามารถทำให้ผู้สอนใช้สอนผู้เรียนที่มีความหลากหลายแตกต่างกันไปได้อย่างดี

5. รูบริกใช้ได้ง่ายและอธิบายได้ง่ายเช่นกันการใช้รูบริกจะช่วยให้ผู้เรียนทราบว่าผู้เรียนได้เรียนรู้อะไรและต้องทำอะไรบ้างจึงจะประสบผลสำเร็จในการเรียน

ขั้นตอนในการสร้างเกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบริก

1. กำหนดองค์ประกอบของเกณฑ์แบบรูบริก
2. นิยามปฏิบัติการของเกณฑ์ที่สอดคล้องกับการปฏิบัติงานนั้น
3. กำหนดจำนวนระดับของเกณฑ์ที่ใช้พิจารณา
4. พิจารณาเกณฑ์ผ่าน และไม่ผ่านพร้อมคำอธิบายรายละเอียดและ/หรือตัวอย่างงาน
5. เขียนคำอธิบายระดับที่สูงกว่าเกณฑ์หรือต่ำกว่าเกณฑ์ตามลำดับ
6. ตรวจสอบโดยคณะผู้มีส่วนร่วมหรือผู้เชี่ยวชาญทางการวัดผล
7. ทดลองใช้เกณฑ์ในการตรวจผลงานที่มีมาตรฐาน / คุณลักษณะตามเกณฑ์ที่กำหนด
8. หาคุณภาพของเกณฑ์

แนวทางการกำหนดเกณฑ์แบบรูบริก

โดยทั่วไปกำหนดเป็น 4-5 ระดับเกณฑ์แบบรูบริก5 ระดับมีดังนี้

1. ระดับที่ 1: ขั้นเริ่มต้น

ค้นหา ทำตามแบบ มีข้อผิดพลาด ยังไม่เข้าประเด็น งานไม่สำเร็จ

2. ระดับที่ 2: ขั้นพัฒนา

ผลงานเป็นไปตามแบบ ไม่สมบูรณ์ มีจุดอ่อนและจุดแข็ง แต่ในภาพรวมมีจุดอ่อนมากกว่าจุดแข็ง

3. ระดับที่ 3: ขั้นทำให้ ปฏิบัติได้ (ผ่าน)

ผลงานมีมาตรฐานค่อนข้างสมบูรณ์ มีจุดแข็งมากกว่าจุดอ่อน มีทักษะ

4. ระดับที่ 4: ขั้นมั่นคง

มีความสมบูรณ์แน่นอน คงเส้นคงวา มีทักษะและยุทธศาสตร์ในการปฏิบัติ

5. ระดับที่ 5: ขั้นสมควรเป็นตัวอย่าง

มีมาตรฐาน มีความเด่นเป็นตัวอย่างได้ ริเริ่มสร้างสรรค์

องค์ประกอบของเกณฑ์การให้คะแนน (Scoring Rubric)

Scoring rubric มีหลายองค์ประกอบ ในแต่ละองค์ประกอบก็มีประโยชน์ มีความสำคัญ องค์ประกอบมีดังนี้

1. จะมีอย่างน้อย 1 คุณลักษณะหรือ 1 มิติที่เป็นพื้นฐานในการตัดสินผู้เรียน
2. การนิยามและการยกตัวอย่างจะต้องมีความชัดเจนในแต่ละคุณลักษณะหรือมิติ
3. มาตรการให้คะแนนจะต้องเป็นอัตราส่วนกันในแต่ละคุณลักษณะหรือมิติ
4. จะต้องมีความชัดเจนในแต่ละระดับของการให้คะแนน

ในแต่ละระดับการให้คะแนนจะต้องมีความชัดเจนในการนิยาม และความกว้างของระดับคะแนนไม่ควรเกิน 6 ถึง 7 ระดับ ถ้ามีระดับของการให้คะแนนกว้างมากเกินไปจะมีความลำบากในการตัดสินความแตกต่างในแต่ละระดับ เช่น ความกว้างคะแนนเป็น 100 ทำให้ยากที่จะอธิบายว่าคะแนน 81 มีคุณภาพแตกต่างจาก 80 หรือ 82 อย่างไร และจะทำให้ความสอดคล้องของการประเมินด้วยผู้ประเมินหลายคนลดลงไป การจะกำหนดความกว้างของการให้คะแนนเป็นเท่าไรนั้นจะต้องมีความเหมาะสมและมีความชัดเจนในการนิยามที่ครอบคลุมตั้งแต่ แย่ที่สุด (poor) จนถึงดีเลิศที่สุด (excellent)

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ความเที่ยงตรง

ความหมายของความเที่ยงตรง มีดังนี้ (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ, 2543: 246) ความเที่ยงตรง (Validity) เป็นคุณภาพของแบบทดสอบที่หมายถึงแบบทดสอบที่สามารถวัดได้ตรงตามลักษณะหรือจุดประสงค์ที่ต้องการจะวัด ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่สำคัญของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ความถนัด เจตคติ จริยธรรม บุคลิกภาพ และอื่นๆ แบบทดสอบทุกฉบับจะต้องมีคุณภาพด้านความเที่ยงตรงจึงจะเชื่อได้ว่า เป็นแบบทดสอบที่ดีและผลที่ได้จากการวัดจะถูกต้องตรงตามที่ต้องการ

ความเที่ยงตรง (สมชาย วรภิเกษมสกุล, 2552:163)มีลักษณะที่เรียกว่า “วัดในสิ่งที่ต้องการวัด” หมายถึง เครื่องมือวัดในสิ่งที่ต้องการวัด ไม่ใช่ต้องการวัดอย่างหนึ่งแล้วได้สิ่งอื่นมาแทน หรือวัด

แล้วได้ผลที่สอดคล้องกับสภาพที่เป็นจริงในปัจจุบันหรือในอนาคตความเที่ยงตรงในการวัดจำแนกตามคุณลักษณะหรือจุดประสงค์ที่ต้องการวัดได้ 3 ประเภทใหญ่ๆ คือ (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ, 2543: 246)

1. ความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) หมายถึง เครื่องมือที่สามารถวัดได้ตามเนื้อหาที่ต้องการจะวัด และการพิจารณาความเที่ยงตรงชนิดนี้จะใช้วิธีการวิเคราะห์อย่างมีเหตุผลความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา จำแนกเป็น 2 ชนิด

1.1 ความเที่ยงตรงเชิงเหตุผล (Logical Validity) ความเที่ยงตรงเชิงเหตุผล

เป็นความเที่ยงตรงที่ให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาว่าข้อสอบแต่ละข้อนั้น วัดได้ตรงตามตารางวิเคราะห์รายละเอียด (Table of Specifications) หรือไม่ถ้าเป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์อิงกลุ่ม จะพิจารณาว่าแบบทดสอบฉบับนั้นมีข้อสอบแต่ละข้อตรงตามพฤติกรรมที่จะวัดและจำนวนข้อสอบสอดคล้องกับตารางวิเคราะห์รายละเอียดหรือไม่

1.2 ความเที่ยงตรงเชิงพินิจ (Face Validity)

1.3 ความเที่ยงตรงตามเกณฑ์สัมพันธ์ (Criterion-Related Validity)

2. ความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (Construct Validity)

ความเที่ยงตรงเชิงเหตุผล เป็นความเที่ยงตรงที่ให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาว่า

ข้อสอบแต่ละข้อนั้น วัดได้ตรงตามตารางวิเคราะห์รายละเอียด (Table of Specifications) หรือไม่ถ้าเป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์อิงกลุ่ม จะพิจารณาว่า แบบทดสอบฉบับนั้นมีข้อสอบแต่ละข้อตรงตามพฤติกรรมที่จะวัดและจำนวนข้อสอบสอดคล้องกับตารางวิเคราะห์รายละเอียดหรือไม่

ความเชื่อมั่น (Reliability)

ความหมายของความเชื่อมั่น มีดังนี้ (สมชาย วรกิจเกษมสกุล, 2552: 172 - 173)ความเชื่อมั่นเป็นคุณสมบัติของเครื่องมือวัดสิ่งที่ต้องการวัดไม่ว่าจะวัดกี่ครั้ง หรือวัดในสภาพที่แตกต่างกันจะได้รับผลการวัดคงเดิม (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2543: 170) เครื่องมือการวัดผลที่ดีจะต้องมีความเชื่อมั่นได้ว่า ผลที่ได้จากการวัดจะมีความคงที่ที่ชัดเจนไม่เปลี่ยนแปลง ผลการวัดครั้งแรกเป็นอย่างไร เมื่อวัดซ้ำโดยใช้เครื่องมือวัดผลชุดเดิม จะวัดกี่ครั้งก็จะให้ผลการวัดเหมือนเดิม ใกล้เคียงกัน หรือสอดคล้องกัน

รูปแบบมาตรฐานประเมินค่าของการให้คะแนนแบบบูรณาการ

รูปแบบมาตรฐานประเมินค่าของการให้คะแนนแบบบูรณาการมีรูปแบบมาตรฐานประเมินค่า 3 ลักษณะ ดังนี้ (พร้อมพรรณ อุคมสิน, 2546: 223; Nitko, 1996)

1. การให้คะแนนแบบภาพรวม (Holistic Scoring)

เป็นการให้คะแนนโดยพิจารณาจากภาพรวมของผลงาน โดยพิจารณาจากองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดที่ระบุถึงผลงานที่คาดหวังมาจัดทำรายการ ระบุคำอธิบายที่ใช้บรรยายลักษณะของเกณฑ์แต่ละรายการอย่างต่อเนื่องเป็นภาพรวมที่แสดงให้เห็นเป็นรูปธรรมที่ชัดเจนในแต่ละระดับที่จะนำไปใช้ในการประเมินผลสรุป (Summative Evaluation)

2. การให้คะแนนแบบแยกส่วน (Analytic Scoring)

เป็นการให้คะแนนโดยพิจารณาแต่ละองค์ประกอบของงานที่มีลักษณะการตอบหรือพฤติกรรมต่างๆ ที่แต่ละองค์ประกอบจะต้องกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนโดยมีคำอธิบายบรรยายถึงลักษณะการตอบหรือพฤติกรรมที่ให้คะแนนแต่ละระดับให้ชัดเจน ที่จะนำไปใช้ในการประเมินผลย่อย (Formative Evaluation)

3. การให้คะแนนแบบองค์รวมแล้วจำแนกรายละเอียด (Annotated Scoring)

เป็นการกำหนดคะแนนในภาพรวมก่อนแล้วค่อยระบุจุดแข็งและจุดอ่อนสนับสนุนการให้คะแนนแบบองค์รวม (สุวิมล ว่องวานิช, 2550: 234-235)

ตัวอย่าง

3 คะแนน	2 คะแนน	1 คะแนน
หยิบจับเครื่องมือได้ถูกต้อง โดยผู้สอนไม่ต้องชี้แนะ	หยิบจับเครื่องมือได้ถูกต้อง ผู้สอนต้องแนะนำบ้าง	หยิบจับเครื่องมือได้ถูกต้อง โดยผู้สอนต้องทำให้ดูเป็นตัวอย่างก่อนจึงจะทำได้

การให้คะแนนแบบ holistic rubrics ใช้ได้ง่ายและใช้เพียงไม่กี่ครั้งต่อผู้เรียน 1 คนจะเป็นการประเมินในภาพรวมของทุกคุณลักษณะในการปฏิบัติงานส่วนการให้คะแนนแบบ analytic rubrics จะใช้บ่อยครั้งโดยจะประเมินแยกในแต่ละคุณลักษณะของงานซึ่งการประเมินแบบนี้จะมีประโยชน์เมื่อสนใจจะวินิจฉัยหรือช่วยเหลือผู้เรียนว่ามีความรู้ความเข้าใจในแต่ละส่วนหรือแต่ละคุณลักษณะของการปฏิบัติงานนั้นๆหรือไม่ซึ่งจะมีส่วนให้ผู้สอนได้ช่วยเสริมสร้างหรือพัฒนาการเรียนรู้ในแต่ละคุณลักษณะของผู้เรียนให้ดียิ่งขึ้น

ส่วนแบบ annotated rubrics จะรวมข้อจำกัดของ holistic และ analytic ไว้ด้วยกันเริ่มด้วยการประเมินในภาพรวมของการปฏิบัติงานด้วย holistic แล้วผู้ประเมินเลือกประเมินอีกเพียงบางคุณลักษณะของงานแบบ analytic ซึ่งการประเมินเพียงบางคุณลักษณะนี้จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงคะแนนที่ประเมินแบบ holistic ประโยชน์ก็คือจะมีความรวดเร็วในการประเมินและเป็นการให้ผู้ประเมินได้เลือกประเมินเฉพาะบางคุณลักษณะที่โดดเด่นเพียงไม่กี่องค์ประกอบเพื่อเป็นผลสะท้อน (feedback) ให้แก่ผู้เรียนแต่ไม่มีประโยชน์ในการวินิจฉัยผู้เรียนว่าบกพร่องในคุณลักษณะใด เพราะหลาย ๆ คุณลักษณะไม่ได้ถูกประเมิน (Nitko, 1996)

ขั้นตอนการสร้างแนวทางการให้คะแนนเพื่อการประเมิน

ผู้สอนสามารถเริ่มต้นด้วยวิธีการที่ง่าย ๆ ดังนี้คือ พิจารณามาตรฐานการเรียนรู้ที่นำมากำหนดหน่วยการเรียนรู้อิงมาตรฐาน โดยพิจารณาคำสำคัญ (Keywords) ซึ่งมีอยู่ 2 ลักษณะ คือความสามารถหรือทักษะกระบวนการ และ ความรู้ในเนื้อหา

ตัวอย่างเช่น

คำถามที่ 1 : อะไรคือทักษะ กระบวนการ หรือความรู้ความสามารถที่เราต้องการให้เกิดกับผู้เรียนในมาตรฐานการเรียนรู้ในเชิงคุณภาพ (วิเคราะห์จากคำสำคัญในมาตรฐาน)

- สังเกตได้
- ตั้งคำถามได้
- อภิปรายได้
- อธิบายได้
- นำความรู้ไปใช้ได้

คำถามที่ 2 : สังเกตอะไร อะไรที่นำมาให้สังเกต ทำอย่างไร (ดูรายละเอียด ดูการทำงาน ดูความสัมพันธ์เชื่อมโยงเกี่ยวเนื่อง ดูความสำคัญ) ตั้งคำถามอย่างไร ใครถามใคร ใครเป็นคนตอบ ถามกันหลายคนหรือถามคนเดียว ตอบคนเดียว อภิปรายอย่างไร แบ่งกลุ่มเล็ก ๆ หรือมีกลุ่มเพียงกลุ่มเดียว มาอภิปรายให้กลุ่มใหญ่ฟัง มีประเด็นอะไรบ้างที่จะนำมาอภิปราย / อธิบายได้คืออะไร ใครอธิบายคนเดียวหรือหลายคนช่วยกันอธิบาย อธิบายเกี่ยวกับอะไร นำความรู้ไปใช้ได้ แสดงว่านักเรียนต้องรู้ในสิ่งที่จะนำไปใช้และรู้ว่าจะนำไปใช้ได้อย่างไร (บอกแนวทางข้อกำหนด เงื่อนไขการปฏิบัติ)

คำถามที่ 3 : ผลที่ได้หรือเกิดจากการสังเกตคืออะไร (คำพูด คำอธิบาย รูปภาพ) ผลที่ได้หรือเกิดจากการตั้งคำถามคืออะไร ผลที่ได้หรือเกิดจากการอภิปราย อธิบายและนำความรู้ไปใช้คืออะไร (คำตอบของสิ่งเหล่านี้ คือ ผลงาน / ชิ้นงานหรือภาระงานที่ให้นักเรียนปฏิบัติ)

คำถามที่ 4 : ลักษณะสำคัญอะไรที่เป็นรายละเอียดของการปฏิบัติที่เสร็จสมบูรณ์ หรือผลงานที่เสร็จสมบูรณ์ลักษณะสำคัญที่ให้รายละเอียดเหล่านี้ คือ เกณฑ์ (Criteria) ที่จะใช้ประเมิน)

- ภาษาที่ใช้
- การนำเสนอความคิดเรียบเรียงเป็นระบบ
- บทสรุปเชื่อมโยง / ความสัมพันธ์
- ความถูกต้องในเนื้อหา
- ภาพประกอบการอธิบาย
- รายละเอียดในการนำเสนอ ฯลฯ

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

หลังจากที่ผู้สอนตรวจให้คะแนนแล้ว (ถือว่าเป็นการวัด) ผู้ตรวจควรกำหนดการตัดสินขั้นสุดท้ายในรูปของระดับคุณภาพ (ถือว่าเป็นการประเมิน) เช่น ดี พอใช้ หรือ ควรปรับปรุง

บทสรุป

การสร้างรูปрик นับว่าเป็นงานที่ยาก แต่การใช้รูปริกเป็นสิ่งที่ทำได้ง่าย เมื่อผู้สอนสร้างรูปริกขึ้นแล้ว ควรมอบรูปริกไว้ให้ผู้เรียนเพื่อใช้ประเมินงานของตนเอง ผลการประเมินที่ผู้เรียนประเมินตนเองไม่ควรนำมาใช้เป็นคะแนนเพื่อตัดเกรด แต่คะแนนหรือผลการประเมินนั้น จะนำมาใช้เพื่อช่วยผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เพิ่มขึ้นและพัฒนาชิ้นงานของตนเองในครั้งสุดท้ายให้ดียิ่งขึ้นกว่าเดิม ดังนั้น การให้ผู้เรียนประเมินผลงานของตนเอง แล้วนำผลมาตัดเกรดจึงเป็นสิ่งไม่จำเป็น นอกจากนี้การไม่นำผลการประเมินงานของตนเองมาตัดเกรด ยังช่วยให้ผู้เรียนเกิดความซื่อสัตย์ต่อการประเมินงานของตนเองได้อีกด้วย อย่างไรก็ตามผู้สอนควรให้โอกาสผู้เรียนเรียนในการปรับปรุงชิ้นงานอยู่เสมอ และควรให้เพื่อนช่วยกันประเมินชิ้นงานซึ่งกันและกัน โดยใช้รูปริกเดียวกันกับที่ผู้เรียนแต่ละคนใช้ในงานชิ้นหนึ่งๆ เป้าหมายของการให้เพื่อนช่วยประเมินชิ้นงานก็เพื่อช่วยให้ทุกคนทำงานได้ดีขึ้นและหลังจากที่เพื่อนช่วยประเมินแล้ว ควรให้ผู้เรียนได้มีโอกาสปรับปรุงชิ้นงานด้วยเช่นกัน

และในตอนสุดท้ายผู้สอนจะใช้รูปริกเดิมที่ผู้เรียนหรือเพื่อนใช้ในการประเมินชิ้นงานมาทำการประเมินชิ้นงานของผู้เรียนแล้วคืนผลการประเมินให้ผู้เรียน ผู้เรียนจะทราบได้ว่ามีสิ่งใดบ้างที่ตนทำได้ดีและสิ่งใดบ้างที่ควรทำเพิ่มเติมในอนาคตถ้าจำเป็นต้องมีการให้เกรด ผู้สอนก็สามารถใช้รูปริกช่วยได้โดยงานชิ้นใดเมื่อประเมินตามเกณฑ์แล้วพบว่าเกณฑ์ข้อใดข้อหนึ่งมีคุณภาพยอดเยี่ยม งานชิ้นนั้นควรได้ A และงานชิ้นใดเมื่อประเมินตามเกณฑ์แต่ละเกณฑ์ แล้วพบว่ามีความต่ำสุดในทุกเกณฑ์ งานชิ้นนั้นควรให้เกรด D หรือ F และงานชิ้นใดเมื่อประเมินตามเกณฑ์แต่ละเกณฑ์ แล้วพบว่า

คุณภาพแตกต่างจากสองกรณีแรก ผู้สอนสามารถนำเกร็ดที่ได้ในแต่ละเกณฑ์มาหาคำเฉลยได้ เพื่อตัดเกร็ดชิ้นงานนั้น ๆ ผู้เรียนสามารถนำรูปกริดไปรวมไว้ในแฟ้มสะสมผลงานได้ อย่างไรก็ตามพึงระลึกเสมอว่า การที่เราใช้รูปกริดนั้นก็เพื่อช่วยสนับสนุนหรือประเมินการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นสำคัญ ทั้งผู้สอนและผู้เรียนต้องสร้างความเชื่อมั่นในรูปกริดที่พัฒนาขึ้นมาด้วย และการให้ผู้เกี่ยวข้อง เช่น ผู้สอน ผู้เรียนร่วมกันหรือผู้รู้ทั้งหลายได้เข้ามามีส่วนร่วมในการสร้างและพัฒนารูปกริดย่อมเป็นสิ่งที่น่าสนับสนุนให้มีการดำเนินการ ซึ่งนับเป็นการสร้างความน่าเชื่อถือให้แก่รูปกริดยิ่งขึ้น

9.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กฤติยาศิริพันธ์ (บทคัดย่อ :2551) ได้ศึกษา “การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือประกอบภาพเพื่อแนะนำแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดร้อยเอ็ดชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4” ผลการศึกษาพบว่า มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือประกอบภาพเพื่อแนะนำแหล่งท่องเที่ยวร้อยเอ็ดระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.7158 แสดงว่าผู้เรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนรู้ร้อยละ 71.58

กัลยาณิมังคัง (บทคัดย่อ : 2551) ได้ศึกษาเรื่อง “การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์จำลองสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านกอกหวานอำเภอปรางค์กู่ จังหวัดศรีสะเกษ” การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) พัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้สถานการณ์จำลอง ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2) เพื่อศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์จำลองสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 3) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดโดยใช้สถานการณ์จำลองสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 4) เพื่อศึกษาความคงทนในการเรียนรู้ของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดโดยใช้สถานการณ์จำลองสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านกอกหวานอำเภอปรางค์กู่ จังหวัดศรีสะเกษ เขต 3 ในภาคเรียนที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2551 จำนวน 25 คน ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้คือแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดโดยใช้สถานการณ์จำลองชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 8 แผน ซึ่งเป็นนวัตกรรมที่ใช้ในการทดลองเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการปฏิบัติการสอนคือ แบบทดสอบวัด

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มี 4 ตอน เป็นแบบจับคู่แบบเดิมค่าแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก และตอนที่ 4 เป็นการทดสอบภาคปฏิบัติจากสถานการณ์จำลองที่กำหนดรวม 40 คะแนนสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าร้อยละค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานค่าประสิทธิภาพค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้ค่าความเชื่อมั่นและค่าความยากง่ายของแบบทดสอบและสถิติที่ใช้ในการทดสอบนัยสำคัญโดยการทดสอบค่า t-test (t-Dependent)

ผลการวิจัยพบว่า

1. คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนจากการเรียนตามแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์จำลองสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 รวม 8 เรื่องมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 22.82 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.52 คิดเป็นร้อยละ 76.05 และคะแนนจากการประเมินหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 33.82 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.17 คิดเป็นร้อยละ 83.30 ดังนั้นแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์จำลองมีประสิทธิภาพเท่ากับ 76.05/83.30 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้

2. ค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์จำลองสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีค่าเท่ากับ 0.7203 แสดงว่าหลังการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์จำลองสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นนักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้นร้อยละ 72.03

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้สถานการณ์จำลองเพื่อพัฒนาทักษะการพูดชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนคะแนนเฉลี่ยทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนคิดเป็นร้อยละ 43.00 แสดงว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์จำลองหลังการเรียนรู้เพิ่มขึ้นจากก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดโดยใช้สถานการณ์จำลองมีคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างคะแนนสอบวัดผลหลังเรียนและคะแนนสอบวัดผลหลังเรียนไปแล้ว 4 สัปดาห์มีค่าไม่แตกต่างกันแสดงว่านักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดโดยใช้สถานการณ์จำลองมีความคงทนในการเรียนรู้

จากการวิจัยครั้งนี้ทำให้ได้แนวทางการสอนคือแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีคุณภาพในการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งเป็นแนวทางสำหรับการพัฒนาการเรียนรู้อื่นๆ ต่อไป

จิราพร ทายากรณ์นันท (บทคัดย่อ:2554) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเรื่องการบอกทิศทางทางท่องเที่ยวในเมืองยะลาโดยใช้ชุดฝึกทักษะและวิธีการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 5 (บ้านตลาดเก่า) เทศบาลนครยะลา จังหวัดยะลา” เป็นการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการใช้สถานการณ์จำลองเป็นแนวทางการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่น่าสนใจและมุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในชีวิตประจำวันให้บรรลุผลวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้เพื่อ 1). พัฒนาชุดฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษเรื่องการบอกทิศทางทางท่องเที่ยวในเมืองยะลาโดยใช้ชุดฝึกทักษะและวิธีการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ มาตรฐาน 80/80 2). เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนเรื่องการบอกทิศทางทางท่องเที่ยวในเมืองยะลาของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดฝึกทักษะและวิธีการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลอง 3). ศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เรื่องการบอกทิศทางทางท่องเที่ยวในเมืองยะลาโดยใช้วิธีการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองภายหลังการสอน 4). ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษเรื่องการบอกทิศทางทางท่องเที่ยวในเมืองยะลาโดยใช้วิธีการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลอง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/5 ภาคเรียนที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 5 (บ้านตลาดเก่า) เทศบาลนครยะลาจังหวัดยะลา จำนวน 38 คน ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi experimental design) ชนิด One group pretest-posttest design เพื่อพัฒนาชุดฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษเรื่องการบอกทิศทางทางท่องเที่ยวในเมืองยะลาโดยใช้วิธีการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยชุดฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษเรื่องการบอกทิศทางทางท่องเที่ยวในเมืองยะลาโดยใช้วิธีการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองที่พัฒนาขึ้นผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญและมีประสิทธิภาพ 80/80 แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการบอกทิศทางทางท่องเที่ยวในเมืองยะลาแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และแบบประเมินความพึงพอใจสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่คะแนนเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบค่าที (T-test)

ผลการวิจัยพบว่า

1.ชุดฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เรื่องการบอกทิศทางทางท่องเที่ยวในเมืองยะลาโดยใช้วิธีการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลอง มีประสิทธิภาพ 80/80 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2. การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในเรื่องการบอกทิศทางทางท่องเที่ยวในเมืองยะลา ก่อนและหลังการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่วางไว้โดยคะแนนเฉลี่ยภายหลังการสอนสูงกว่าก่อนการสอน

3. คะแนนเฉลี่ยทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับดี

4. คะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจโดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับ ดีมาก

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิธีการสอนทักษะการพูดเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการโดยใช้ภาพชุดประกอบการบรรยายแนะนำแหล่งท่องเที่ยวและสถานการณ์จำลองในจังหวัดเพชรบูรณ์สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนที่ได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตัวเองที่เริ่มจากการสังเกตความสามารถใช้ภาษาของนักศึกษาเอกวิชาภาษาอังกฤษที่มีความจำกัดในการใช้ภาษาโดยเฉพาะการใช้ภาษาอังกฤษในการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า ซึ่งจะได้นำเสนอรายละเอียดตามที่ได้กำหนดในการดำเนินการวิจัยดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ นักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จำนวน 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้คือ

ภาพชุดประกอบการท่องเที่ยวจังหวัดเพชรบูรณ์จำนวน 8 เรื่อง ได้แก่ Phetchabun History, Interesting places, Accommodations, Travel, Local Products, Shopping, Festival&Traditions, Local Food และสถานการณ์จำลองที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทั้ง 8 เรื่อง

ตามภาพประกอบการบรรยาย ซึ่งกำหนดเวลาในการทำการทดลองทั้งหมด 15 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง เป็นเวลาทั้งหมด 45 ชั่วโมง

การพัฒนาวิธีการสอนโดยจัดทำการสอนที่เน้นให้นักศึกษามีโอกาสได้มีประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษในการท่องเที่ยว จังหวัดเพชรบูรณ์เพื่อให้มีการพัฒนาทักษะการสื่อสารด้านการพูดมากยิ่งขึ้น ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการเลือกหัวข้อด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์ 8 หัวข้อ แบ่งเป็น 2 หน่วย แผนการสอน 16 แผนและใช้เวลาทั้งหมด 15 สัปดาห์ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3.1 แสดงแผนการสอน

หน่วยการสอน	แผน	วันที่ทำการทดลอง
บรรยายจากรูปภาพ	Phetchabun History	14 มิถุนายน 2556
	Interesting Places	19 มิถุนายน 2556
	Interesting Places	21 มิถุนายน 2556
	Accommodation	5 กรกฎาคม 2556
	Travel	12 กรกฎาคม 2556
	Local Products	19 กรกฎาคม 2556
	Festival & Tradition	26 กรกฎาคม 2556
	Phetchabun History	2 สิงหาคม 2556
สถานการณ์จำลอง	Interesting Places	9 สิงหาคม 2556
	Interesting Places	16 สิงหาคม 2556
	Accommodation	23 สิงหาคม 2556
	Travel	30 สิงหาคม 2556
	Local Products	6 กันยายน 2556
	Shopping	13 กันยายน 2556
	Festival & Tradition	20 กันยายน 2556
	Local Food	20 กันยายน 2556

การหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ ภาพชุดประกอบการบรรยายเกี่ยวกับการ

ท่องเที่ยว 8 ชุด โดยแยกเป็นภาพประกอบและสถานการณ์จำลองที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูด พร้อมกับเกณฑ์การประเมินสำหรับนักศึกษาทุกคนเพื่อทำการประเมินบรรยายรูปภาพเกี่ยวกับการท่องเที่ยว จังหวัดเพชรบูรณ์ ศึกษาวิธีการสอนทักษะการพูดโดยอ้างอิงทั้งทางทฤษฎีและการปฏิบัติ ศึกษาผลที่คาดหวังในการใช้ภาษาในการบรรยายแหล่งท่องเที่ยวทั้ง 8 เรื่องของจังหวัดเพชรบูรณ์ คัดเลือกภาษา และเนื้อหาและสถานการณ์จำลองเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์ที่เหมาะสมในการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวและปัญหาที่ประมวลจากการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 ซึ่งปัญหาที่พบส่วนมากนักศึกษายังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวได้ดี นอกจากนี้การใช้ภาษาในการแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้ายังไม่มีประสิทธิภาพ ดังนั้นผู้วิจัยได้ออกแบบการสอนที่สามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้านการสื่อสารการท่องเที่ยวของนักศึกษาเอกวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้แผนการสอนดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 ใช้ภาพชุดประกอบการบรรยายการท่องเที่ยวจังหวัดเพชรบูรณ์ทั้งหมด 8 ชุด

Phetchabun History, Interesting places, Accommodations, Travel, Local Products Shopping, Festival & Traditions , Local Food โดยที่ผู้สอนจะเป็นผู้กำหนดคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของภาพแต่ละชุดให้แก่ผู้เรียน และการพูดนำเสนอและบรรยายภาพชุดแหล่งท่องเที่ยว ผู้เรียนจะต้องพูดจากข้อมูลที่มีอยู่โดยไม่มีการอ่านจากสคริปที่เตรียมไว้เพื่อให้ผู้เรียนพูดจากสิ่งที่เป็นจริงอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นธรรมชาติมากที่สุด

ขั้นตอนที่ 2 การสร้างสถานการณ์จำลองที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์

กำหนดหัวข้อสถานการณ์จำลองจากภาพชุดประกอบการบรรยายทั้ง 8 ชุด ทั้งนี้ผู้เรียนจะต้องทำหน้าที่ทั้งผู้ประกอบการและเป็นนักท่องเที่ยวทั้งนี้ต้องมีการสร้างสถานการณ์เพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานมีโอกาสได้ทำการแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว

เมื่อได้วิธีการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวแล้วผู้วิจัยได้นำภาษาและ

เนื้อหาที่ใช้ประกอบภาพชุดการบรรยายและสถานการณ์จำลองพร้อมวิธีการประเมินให้อาจารย์ที่ปรึกษาในการทำวิทยานิพนธ์พิจารณาเนื้อหาและวิธีการสอนเมื่อได้รับความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว ผู้วิจัยได้นำเนื้อหาและวิธีการสอนมาทำแผนการสอนซึ่งมี 2 แผน ซึ่งแผนการสอนเป็นแบบบูรณาการการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารด้านการพูดโดยเน้นถึงความสามารถของผู้บรรยายแนะนำแหล่งท่องเที่ยวและมีการพัฒนาทักษะการพูดตามลำดับขั้นดังนี้

ระดับที่ 1: ขั้นเริ่มต้น ค้นหา ทำตามแบบ มีข้อผิดพลาด ยังไม่เข้าประเด็น งานไม่สำเร็จ

ระดับที่ 2: ขั้นพัฒนา ผลงานเป็นไปตามแบบ ไม่สมบูรณ์ มีจุดอ่อนและจุดแข็ง แต่ใน

ภาพรวมมีจุดมากกว่าจุดแข็ง

ระดับที่ 3: ขั้นทำให้ ปฏิบัติได้ ผลงานมีมาตรฐานค่อนข้างสมบูรณ์ มีจุดแข็งมากกว่าจุดอ่อน มีทักษะ

ระดับที่ 4: ขั้นมั่นคง มีความสมบูรณ์แน่นอน คงเส้นคงวา มีทักษะและยุทธศาสตร์ในการปฏิบัติ

ระดับที่ 5: ขั้นสมควรเป็นตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. เตรียมความพร้อมและแจ้งวิธีการเรียนรู้ให้ผู้เรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยแบบฝึกทักษะการพูดและขั้นตอนในการบรรยายสถานที่ท่องเที่ยวให้ผู้เรียนเข้าใจวิธีการเรียนรู้ก่อนจะเริ่มการทดลอง

2. ทำการทดสอบก่อนเรียน (pre-test) โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นซึ่งเป็นแบบให้คะแนนโดยแบ่งเนื้อหาเป็น ภาษาที่ใช้ การออกเสียง ลักษณะท่าทาง ความรู้ด้านเนื้อหาการบรรยาย และการตอบคำถาม

3. ดำเนินการทดลองตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะด้านการพูดตามแผนการเรียนที่กำหนดไว้

4. ทำการทดสอบหลังเรียน (post-test) ครั้งที่ 1 โดยใช้เครื่องมือข้อที่ 2 ผ่านไป 14 วันทดสอบหลังเรียน (post-test) ครั้งที่ 2 โดยใช้เครื่องมือเดิมเพื่อศึกษาความคงทนในการเรียน

5. วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์หาประสิทธิภาพของทักษะการสื่อสารด้านการพูดของผู้เรียน

6. ทำการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศึกษาความคงทนทางการเรียนและความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อทักษะการฟัง

7. เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำไปวิเคราะห์ผลทางสถิติ

8. สรุปผลการวิจัยและความคิดเห็น

การวิเคราะห์ข้อมูล

การจัดการวิเคราะห์ข้อมูลมีวิธีการดำเนินการดังนี้ นำข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างมาประมวลผล เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลหาค่าร้อยละของผลการเรียนของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้เกณฑ์การประเมินผลชิ้นงานของรูปрик

แบบประเมินผลชิ้นงาน Rubric

วิชา.....รหัสวิชา.....ระดับชั้นภาคเรียนที่.....ปีการศึกษา.....

ข้อที่	หัวข้อการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน					รวม (20)
		5	4	3	2	1	
1	รูปแบบชิ้นงาน/ทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว						
2	ภาษา						
3	เนื้อหา						

4	เวลา						
	รวม						

ระดับเกณฑ์คุณภาพ

คะแนน 16 – 20 หมายถึง ดีมาก

คะแนน 11 – 15 หมายถึง ดี

คะแนน 6 – 10 หมายถึง พอใช้

คะแนน 1 - 5 หมายถึง ปรับปรุง

รายละเอียดเกณฑ์การให้คะแนนแบบประเมินผลชิ้นงาน

ประเด็น การ ประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				
	5	4	3	2	1
1. รูปแบบ ชิ้นงาน	-รูปแบบชิ้นงาน ถูกต้องตามที่ กำหนด -รูปแบบแปลก ใหม่ น่าสนใจ -มีขนาดเหมาะสม -รูปภาพมีสีสัน สวยงาม -รูปภาพสัมพันธ์	-รูปแบบแปลก ใหม่น่าสนใจ -มีขนาด เหมาะสม -รูปภาพมีสีสัน สวยงาม -รูปภาพ สัมพันธ์กับ	-มีขนาด เหมาะสม -รูปภาพมี สีสัน สวยงาม -รูปภาพ สัมพันธ์กับ เนื้อหา	-รูปภาพมี สีสันสวยงาม -รูปภาพ สัมพันธ์กับ เนื้อหา	-รูปภาพสัมพันธ์กับ เนื้อหา

	กับเนื้อหา	เนื้อหา			
2. ภาษา	-มีการใช้ภาษาอย่างถูกต้อง -ประโยคสอดคล้องกับเนื้อหา -สะกดคำถูกต้อง -มีการพูดโดยไม่อ่านและมีความล่องตัวในการพูด -มีการใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์	-ประโยคสอดคล้องกับเนื้อหา -สะกดคำถูกต้อง -มีการเว้นวรรคโดยไม่มีคำ -มีการใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์	-สะกดคำถูกต้อง -มีการเว้นวรรคโดยไม่มีคำ -มีการใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์	-มีการเว้นวรรคโดยไม่มีคำ -มีการใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์	-มีการใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์
3. เนื้อหา	-เนื้อหาถูกต้อง -เนื้อหาตรงตามหัวข้อเรื่อง -เนื้อหาเป็นไปตามที่กำหนด -รายละเอียดครอบคลุม -เนื้อหา	-เนื้อหาตรงตามหัวข้อเรื่อง -เนื้อหาเป็นไปตามที่กำหนด -รายละเอียดครอบคลุม -เนื้อหาสอดคล้อง	-เนื้อหาเป็นไปตามที่กำหนด -รายละเอียดครอบคลุม -เนื้อหาสอดคล้อง	-รายละเอียดครอบคลุม -เนื้อหาสอดคล้อง	-เนื้อหาสอดคล้อง

	สอดคล้อง				
4. เวลา	สามารถทำการ พูดแล้วเสร็จ ภายในเวลาที่ กำหนด	ช้ากว่ากำหนด 5 นาที	ช้ากว่า กำหนด 10 นาที	ช้ากว่า กำหนด 15 นาที	ช้าเกินกว่า 15 นาที

หลังจากที่ผู้สอนตรวจให้คะแนนแล้ว (ถือว่าเป็นการวัด) ผู้ตรวจควรกำหนดการตัดสินขั้นสุดท้ายในรูปของระดับคุณภาพ (ถือว่าเป็นการประเมิน) ตามเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้เบื้องต้น

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษา วิธีการสอนทักษะการพูดเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว โดยใช้ภาพชุดประกอบการบรรยายแนะนำแหล่งท่องเที่ยวและสถานการณ์จำลองในจังหวัดเพชรบูรณ์สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองในด้านวิธีการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะการสื่อสารด้านการพูดและการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าโดยใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ หลังการใช้รูปภาพประกอบการบรรยายและสถานการณ์จำลองโดยใช้เนื้อหาด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์ ผู้วิจัยได้จัดทำข้อมูลและได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งเป็น 2 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 ผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะการสื่อสารด้านการพูดของนักศึกษาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์หลังการใช้รูปภาพประกอบการบรรยายและสถานการณ์จำลองโดยใช้เนื้อหาด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป

ตารางที่ 4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างโดยจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
หญิง	25	83.33
ชาย	5	16.67
รวม	30	100

จากตารางแสดงให้เห็นข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้ภาพชุดประกอบการบรรยายแนะนำแหล่งท่องเที่ยวและสถานการณ์จำลองในจังหวัดเพชรบูรณ์สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จำนวน 30 คน แสดงให้เห็นว่าเป็นผู้หญิงจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 83.33 เป็นผู้ชายจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 16.67

ตอนที่ 2 ผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะการสื่อสารด้านการพูดของนักศึกษาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ หลังการใช้รูปภาพประกอบการบรรยายและสถานการณ์จำลองโดยใช้เนื้อหาด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์

ตาราง 4.2 ตารางแสดงผลต่างในการพัฒนาทักษะการสื่อสารด้านการพูดของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ก่อนและหลังใช้กิจกรรมการบรรยายภาพและการใช้สถานการณ์จำลองในการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวและกิจการด้านการท่องเที่ยวจังหวัดเพชรบูรณ์เป็นรายบุคคล

ลำดับที่	คะแนนก่อนการทดลอง	คะแนนหลังการทดลอง	ผลต่าง
1	6	10	4
2	4	11	7
3	5	8	3
4	3	6	3
5	5	10	5
6	8	10	2
7	5	12	7
8	4	8	4
9	7	13	6
10	3	6	3
11	5	11	6
12	6	14	8
13	4	10	6
14	3	8	5

15	5	9	4
16	3	8	5
17	5	9	4
18	4	10	6
19	4	11	7
20	6	12	6
21	5	13	8
22	6	12	6
23	4	8	4
24	6	14	8
25	5	11	6
26	5	9	4
27	3	8	5
28	5	12	7
29	5	11	6
30	6	11	5

จากตารางที่ 4.2 จะพบว่าความสามารถทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังจากที่มีการใช้ภาพประกอบการบรรยายและใช้สถานการณ์จำลองอยู่ในระดับที่ดีขึ้น นอกจากนี้การสอนโดยเน้นกิจกรรมจะทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนและการฝึกพูดมากขึ้น มีความมั่นใจในการใช้ภาษามากขึ้น

ตารางที่ 4.4 ตารางแสดงร้อยละตามเกณฑ์ระดับคุณภาพในการพัฒนาทักษะการสื่อสารด้านการพูดของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการบรรยายภาพและการใช้สถานการณ์จำลองในการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวและกิจการด้านการท่องเที่ยวจังหวัดเพชรบูรณ์ในภาพรวมที่ได้จากการจัดกลุ่มตามเกณฑ์คุณภาพโดยเกณฑ์ระดับคุณภาพดังนี้

คะแนน 16 – 20 หมายถึง ดีมาก

คะแนน 11 – 15 หมายถึง ดี

คะแนน 6 – 10 หมายถึง พอใช้

คะแนน 1 - 5 หมายถึง ปรับปรุง

ก่อนการใช้กิจกรรมฯ				หลังการใช้กิจกรรมฯ			
กลุ่ม คะแนน	จำนวน	ร้อยละ	เกณฑ์ระดับ คุณภาพ	กลุ่ม คะแนน	จำนวน	ร้อยละ	เกณฑ์ ระดับ คุณภาพ
1-5	22	73.3	ปรับปรุง	6-10	15	50.0	พอใช้
6-10	8	26.7	พอใช้	11-15	14	46.7	ดี
				16-20	1	3.3	ดีมาก
รวม	30	100		รวม	30	100	

จากตารางที่ 4.3พบว่า ก่อนการใช้กิจกรรมการบรรยายภาพและการใช้สถานการณ์จำลองในการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวและกิจการด้านการท่องเที่ยวจังหวัดเพชรบูรณ์ เห็นว่าต้องมีนักศึกษาที่ต้องมีการปรับปรุงในการการพัฒนาทักษะการสื่อสารด้านการพูด จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 73.3 และหลังจากมีการใช้กิจกรรมการบรรยายภาพและการใช้สถานการณ์จำลองในการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวและกิจการด้านการท่องเที่ยวจังหวัดเพชรบูรณ์ พบว่า นักศึกษามีการพัฒนาอยู่ในเกณฑ์ที่พอใช้ จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 50 และอยู่ในเกณฑ์ที่ดี จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 46.7 ตามลำดับ

บทที่ 5

บทสรุป และการอภิปรายผล

การศึกษาวิธีการสอนทักษะการพูดเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว โดยใช้ภาพชุดประกอบการบรรยายแนะนำแหล่งท่องเที่ยวและสถานการณ์จำลองในจังหวัดเพชรบูรณ์สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำบทสรุป และการอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

ผลสรุปตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความรู้ความสามารถด้านการพูดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวของนักศึกษาเอกวิชาภาษาอังกฤษพบว่าความสามารถทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังจากที่มีการใช้ภาพประกอบการบรรยายและใช้สถานการณ์จำลองอยู่ในระดับที่ดีขึ้น นอกจากนี้การสอนโดยเน้นกิจกรรมจะทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนและการฝึกพูดมากขึ้น มีความมั่นใจในการใช้ภาษามากขึ้น

2. เพื่อพัฒนาทักษะการพูดบรรยายภาษาอังกฤษโดยใช้ภาพชุดประกอบการบรรยายแนะนำแหล่งท่องเที่ยวและสถานการณ์จำลองในจังหวัดเพชรบูรณ์ของนักศึกษาเอกวิชาภาษาอังกฤษ ผลการศึกษา พบว่าด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้านการท่องเที่ยวของผู้เรียนอยู่ในระดับที่ควรปรับปรุง จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 73.3 และหลังจากมีการใช้กิจกรรมการบรรยายภาพและการใช้สถานการณ์จำลองในการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวและกิจการด้านการท่องเที่ยวจังหวัดเพชรบูรณ์พบว่า นักศึกษามีการพัฒนาอยู่ในเกณฑ์ที่พอใจ จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 50 และอยู่ในเกณฑ์ที่ดี จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 46.7 ซึ่งส่งผลให้นักศึกษามีผลทางด้านทักษะทางด้านการพูดดีขึ้น

3. เพื่อพัฒนารูปแบบการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาเอกวิชาภาษาอังกฤษผลการศึกษา พบว่า การใช้กิจกรรมการบรรยายภาพและการใช้สถานการณ์จำลองส่งผลในการพัฒนารูปแบบการสอนทักษะ

การพูดภาษาอังกฤษที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นรายบุคคลเพื่อการพัฒนาทักษะการพูด สำหรับนักศึกษาวิชาเอกวิชาภาษาอังกฤษ

สรุปผลการวิจัยในภาพรวม

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้ภาพชุดประกอบการบรรยายแนะนำแหล่งท่องเที่ยวและสถานการณ์จำลองในจังหวัดเพชรบูรณ์สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จำนวน 30 คนแสดงให้เห็นว่าเป็นผู้หญิงจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 83.33 เป็นผู้ชายจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 16.67

ด้านผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะการสื่อสารด้านการพูดของนักศึกษาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ หลังการใช้รูปภาพประกอบการบรรยายและสถานการณ์จำลองโดยใช้เนื้อหาด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์ผลต่าง ก่อนและหลังใช้กิจกรรมการบรรยายภาพและการใช้สถานการณ์จำลองในการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวและกิจการด้านการท่องเที่ยวจังหวัดเพชรบูรณ์เป็นรายบุคคลพบว่าความสามารถทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังจากที่มีการใช้ภาพประกอบการบรรยายและใช้สถานการณ์จำลองอยู่ในระดับที่ดีขึ้น นอกจากนี้การสอนโดยเน้นกิจกรรมจะทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนและการฝึกพูดมากขึ้น มีความมั่นใจในการใช้ภาษามากขึ้นเกณฑ์ระดับคุณภาพในการพัฒนาทักษะการสื่อสารด้านการพูดของนักศึกษาเอกวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการบรรยายภาพและการใช้สถานการณ์จำลองในการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวและกิจการด้านการท่องเที่ยวจังหวัดเพชรบูรณ์ในภาพรวมที่ได้จากการจัดกลุ่มตามเกณฑ์คุณภาพโดยเกณฑ์ระดับคุณภาพพบว่า ก่อนการใช้กิจกรรมการบรรยายภาพและการใช้สถานการณ์จำลองในการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวและกิจการด้านการท่องเที่ยวจังหวัดเพชรบูรณ์ เห็นว่าต้องมีนักศึกษาที่ต้องมีการปรับปรุงในการการพัฒนาทักษะการสื่อสารด้านการพูด จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 73.3 และหลังจากมีการใช้กิจกรรมการบรรยายภาพและการใช้สถานการณ์จำลองในการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวและกิจการด้านการท่องเที่ยวจังหวัดเพชรบูรณ์ พบว่า นักศึกษามีการพัฒนาอยู่ในเกณฑ์ที่พอใช้ จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 50 และอยู่ในเกณฑ์ที่ดี จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 46.7 ตามลำดับ

การอภิปรายผลจากการศึกษา

ด้านการศึกษาระดับความรู้ความสามารถด้านการพูดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวของ นักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษพบว่าความสามารถทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังจากที่มีการใช้ภาพประกอบการบรรยายและใช้สถานการณ์จำลองอยู่ในระดับที่ดีขึ้น นอกจากนี้การสอนโดยเน้นกิจกรรมจะทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนและการฝึกพูดมากขึ้น มีความมั่นใจในการใช้ภาษามากขึ้นซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกัลยาณีมั่งคั่ง(บทคัดย่อ : 2551) ได้ศึกษาเรื่อง “การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์จำลอง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านกอกหวานอำเภอบางคล้า จังหวัดศรีสะเกษ” ซึ่งผลการศึกษาพบว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนจากการเรียนตามแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์จำลองสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 รวม 8 เรื่องมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 22.82 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.52 คิดเป็นร้อยละ 76.05 และคะแนนจากการประเมินหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 33.82 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.17 คิดเป็นร้อยละ 83.30 ดังนั้นแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์จำลองมีประสิทธิภาพเท่ากับ $76.05/83.30$ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้

ด้านการศึกษาพัฒนาทักษะการพูดบรรยายภาษาอังกฤษโดยใช้ภาพชุดประกอบการบรรยาย แนะนำแหล่งท่องเที่ยวและสถานการณ์จำลองในจังหวัดเพชรบูรณ์ของนักศึกษาเอกวิชาภาษาอังกฤษ ผลการศึกษา พบว่าด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้านการท่องเที่ยวของผู้เรียนอยู่ในระดับที่ควรปรับปรุง จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 73.3 และหลังจากมีการใช้กิจกรรมการบรรยายภาพและการใช้สถานการณ์จำลองในการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวและกิจการด้านการท่องเที่ยวจังหวัดเพชรบูรณ์ พบว่า นักศึกษามีการพัฒนาอยู่ในเกณฑ์ที่พอใช้ จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 50 และอยู่ในเกณฑ์ที่ดี จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 46.7 ซึ่งส่งผลให้นักศึกษามีผลทางด้านทักษะทางด้านการพูดดีขึ้นและด้านการพัฒนารูปแบบการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาเอกวิชาภาษาอังกฤษ ผลการศึกษา พบว่า การใช้กิจกรรมการบรรยายภาพและการใช้สถานการณ์จำลองส่งผลในการพัฒนารูปแบบการสอนทักษะการ

พูดภาษาอังกฤษที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นรายบุคคล เพื่อการพัฒนาทักษะการพูด สำหรับนักศึกษาวิชาเอกวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กัลยาณิมังคัง(บทคัดย่อ : 2551) ได้ศึกษาเรื่อง “การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์จำลองสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านกอกหวานอำเภอลำลูกเกด จังหวัดศรีสะเกษ” ซึ่งผลการศึกษาพบว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนจากการเรียนตามแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์จำลองสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 รวม 8 เรื่องมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 22.82 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.52 คิดเป็นร้อยละ 76.05 และคะแนนจากการประเมินหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 33.82 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.17 คิดเป็นร้อยละ 83.30 ดังนั้นแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์จำลองมีประสิทธิภาพเท่ากับ $76.05/83.30$ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้และงานวิจัยของจิราพร ทยากรณ์นัท (บทคัดย่อ: 2554) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเรื่องการบอกทิศทางทางท่องเที่ยวในเมืองยะลาโดยใช้ชุดฝึกทักษะและวิธีการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 5 (บ้านตลาดเก่า) เทศบาลนครยะลา จังหวัดยะลา” เป็นการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยการใช้สถานการณ์จำลองเป็นแนวทางการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่น่าสนใจและมุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในชีวิตประจำวันให้บรรลุผลวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้เพื่อ 1). พัฒนาชุดฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษเรื่องการบอกทิศทางทางท่องเที่ยวในเมืองยะลาโดยใช้ชุดฝึกทักษะและวิธีการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ มาตรฐาน 80/80 2). เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนเรื่องการบอกทิศทางทางท่องเที่ยวในเมืองยะลาของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดฝึกทักษะและวิธีการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลอง 3). ศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษเรื่องการบอกทิศทางทางท่องเที่ยวในเมืองยะลาโดยใช้วิธีการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองภายหลังการสอน 4). ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้

ชุดฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษเรื่องการบอกทิศทางทางท่องเที่ยวในเมืองยะลาโดยใช้วิธีการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองผลการวิจัยพบว่า

1. ชุดฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เรื่องการบอกทิศทางทางท่องเที่ยวในเมืองยะลาโดยใช้วิธีการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลอง มีประสิทธิภาพ 80/80 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2. การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในเรื่องการบอกทิศทางทางท่องเที่ยวในเมืองยะลา ก่อนและหลังการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่วางไว้โดยคะแนนเฉลี่ยภายหลังการสอนสูงกว่าก่อนการสอน

3. คะแนนเฉลี่ยทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับดี

4. คะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจ โดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับ ดีมาก

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากการวิจัย

จากผลการวิจัยจะพบว่าผู้เรียนที่ได้รับประสบการณ์ในการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษโดยใช้ภาพและสถานการณ์จำลองมีคะแนนมากขึ้น ทั้งนี้เนื่องจาก

1. ผู้เรียนมีโอกาสให้คะแนนคนอื่นทำให้ผู้เรียนรู้ว่าจุดบกพร่องในด้านการใช้ภาษาด้านการสื่อสารเพื่อการท่องเที่ยวของผู้อื่นและนำไปปรับปรุงทักษะของตนเองได้
2. ผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงซึ่งในแต่ละแผนผู้วิจัยได้นำเสนอคำศัพท์เกี่ยวกับการท่องเที่ยวและโครงสร้างประโยคที่ใช้ในการท่องเที่ยวให้แก่ผู้เรียนซึ่งแต่ละขั้นตอนของการทำกิจกรรมไม่ได้หยุดแค่การรับรู้ข้อมูลทางภาษาเท่านั้นแต่ละแผนจะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษจริงตามสถานการณ์โดยไม่บังคับตามที่ Bloor (1994:128) ได้กล่าวไว้ว่าเป้าหมายของการสอนภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนนั้นก็เพื่อให้พวกเขาใช้ภาษาอังกฤษได้ในสถานการณ์จริง ดังนั้นผู้สอนควรจัดหาโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึก

โดยสรุป นักศึกษาเอกวิชาภาษาอังกฤษมีความกระตือรือร้นและสามารถพัฒนาทักษะการสื่อสารโดยอาศัยกิจกรรมต่าง ๆ มากกว่าการเรียนรู้ในชั้นเรียนตามบทเรียนที่ไม่มีกิจกรรมเสริมเพื่อกระตุ้นนักศึกษาให้พูด โดยต้องมีการให้โครงสร้างทางด้านภาษาให้นักศึกษาก่อนและควรให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการคิดกิจกรรมร่วมกันและจากการทดลองกับกลุ่มประชากรพบว่านักศึกษามี

ความสนุกและอยากมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมและมีความมั่นใจในการใช้ภาษาด้านการสื่อสารเพิ่มขึ้น

ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ในการใช้วิธีการในการเรียนการสอนโดยใช้ภาพกิจกรรมและสถานการณ์จำลอง จำนวนผู้เรียนต้องไม่มากเกินไป คือมีผู้เรียนประมาณ 20 คน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ภาพและสถานการณ์จำลองจะต้องเน้นความเข้าใจเนื้อหาและสถานการณ์และบทบาทของผู้เข้าร่วมกิจกรรมซึ่งจำนวน 20 คนเป็นจำนวนที่เหมาะสมในการที่ผู้สอนจะสามารถดูแลได้อย่างทั่วถึงซึ่งเป็นการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของผู้เรียนให้เต็มศักยภาพมากยิ่งขึ้น
2. การใช้ภาพและสถานการณ์จำลองเป็นกิจกรรมที่ดึงดูดความสนใจของผู้เรียนได้ดีในระดับหนึ่ง ซึ่งผู้วิจัยสังเกตได้ว่าผู้เรียนมีการเตรียมการและมีการรวมตัวที่ตรงเวลามากขึ้นและมีการเข้าร่วมกิจกรรมทุกครั้งและผู้เรียนมีความต้องการในการใช้ภาษามากขึ้น มีความมั่นใจและมีทัศนคติต่อภาษาที่ดีขึ้น
3. ไม่ควรหลีกเลี่ยงภาษาและโครงสร้างทางภาษาที่ยากถ้าสิ่งนั้นมีความจำเป็นในเนื้อหาวิชานั้นๆ ซึ่งถ้าผู้สอนใช้ภาษาและโครงสร้างที่ง่ายเกินไปนั้นจะทำให้ผู้เรียนไม่ได้พัฒนาด้านภาษาเท่าที่ควรและผู้สอนต้องใช้ภาษาและโครงสร้างนั้นๆเป็นประจำเพื่อให้ผู้เรียนจำได้และสามารถนำมาใช้ได้ ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่าการสอนภาษาโดยเฉพาะด้านการสื่อสารผู้สอนไม่ควรจำกัดความสามารถในการเรียนรู้ของผู้เรียน
4. เวลาที่ใช้ในการสอนมีความเหมาะสมกับเนื้อหาและกลุ่มเป้าหมายซึ่งเวลาที่เหมาะสมในการทำกิจกรรมทั้งหมด 45 ชั่วโมง 15 สัปดาห์ ทั้งนี้เวลาที่ผู้วิจัยได้กำหนดและใช้ในการทำกิจกรรมต่างๆตามแผนการสอนถือว่าเป็นเวลาที่เหมาะสมกับการจัดเตรียมความพร้อมในการพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษซึ่งก็เป็นไปตามเอกสารที่ได้ศึกษาและได้อ้างอิงไว้ข้างต้น

สรุปแล้วก็คือการใช้ภาพในการนำมาสอนการสื่อสารจะช่วยเร่งความสนใจของ

ผู้อ่านอย่างได้ผลภาพจะช่วยแปลความหมายของเนื้อหาในหนังสือและช่วยให้ผู้อ่านจดจำเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้นกฤติยา ศิริพันธ์ (2551:26-27)และภาพเป็นสิ่งที่แสดง ความน่าสนใจ น่าตื่นเต้น และบางครั้งการดูจากภาพสามารถ อธิบายให้เราเข้าใจและจำได้มากกว่าวิธีอื่น ซึ่งสอดคล้องกับที่เจอโรม บรูเนอร์

(Jerome Bruner, 1966 : 49 อ้างใน วราพร พาโคกทม, 2549 : 3) กล่าวว่า การเรียนการสอนจะต้องให้ผู้เรียน ได้เริ่มจากประสบการณ์ตรงไปสู่ประสบการณ์จริง เช่น รูปภาพ ภาพหน้าโทรทัศน์

นอกจากนี้การนำสถานการณ์จำลองมาใช้กับวิชาด้านการสื่อสารสามารถช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีการพัฒนาการสื่อสารที่ดีขึ้นและมีความเข้าใจในเรื่องที่สื่อสารมากขึ้นเพราะผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์จำลองที่กำหนดให้ (Walker 1977:3) และการใช้การบรรยายภาพและใช้สถานการณ์จำลองมาใช้ในวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการจัดการท่องเที่ยวทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้กระบวนการเกี่ยวกับอาชีพซึ่งยากที่จะใช้วิธีการสอนโดยทั่วไปได้ ดังนั้นสถานการณ์จำลองจึงเป็นกิจกรรมที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดที่จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจกระบวนการนั้นๆได้ (Birnbaum 1982:3-11) นอกจากนี้จากงานวิจัยของริงค์ (Rink 1982: 289-312) การใช้สถานการณ์จำลองสำหรับการสอนด้านการสื่อสารช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองและช่วยพัฒนาทักษะการฟัง-พูดเมื่อเกิดข้อผิดพลาดขึ้นก็สามารถแก้ไขได้ ชั้นเรียนที่ใช้สถานการณ์จำลองมีความวิตกกังวลในการพูดในที่สาธารณะน้อยลงและมีพัฒนาการในการพูดในที่สาธารณะดีขึ้น (Jones 1986:327-344) สรุปได้ว่า การบรรยายด้านการท่องเที่ยวโดยใช้ภาพและสถานการณ์จำลองเป็นกิจกรรมทางการสื่อสารประเภทหนึ่งที่สามารถช่วยในการนำเสนอด้านการท่องเที่ยวได้ดีขึ้น ซึ่งผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ทักษะพูดภาษาอังกฤษแนะนำการท่องเที่ยวในที่สาธารณะได้อย่างมีจุดหมายและเข้าใจกระบวนการการใช้ภาษาเพื่อการท่องเที่ยวได้ดีขึ้นและเป็นธรรมชาติและช่วยส่งเสริมให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและผู้เรียนได้ใช้ภาษาเป้าหมายในการพูดสื่อสารและความสามารถในการใช้ภาษาพูดเพื่อแก้ไขสถานการณ์ต่างๆได้ดีขึ้นและสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้

ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีวิธีการในการพัฒนาทักษะการสื่อสารของผู้เรียนมากขึ้น โดยเฉพาะความรู้ด้านคำศัพท์ด้านการท่องเที่ยวและไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนมากยิ่งขึ้นเพราะจากงานวิจัยชิ้นนี้ทำให้ผู้วิจัยทราบว่าผู้เรียนมีข้อจำกัดในเรื่องคำศัพท์และพื้นฐานไวยากรณ์
2. ควรศึกษาวิธีการที่มีสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในการสื่อสารด้านภาษาอังกฤษในด้านการท่องเที่ยวและควรหาวิธีการที่จะสามารถเปลี่ยนทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อภาษาอังกฤษให้เป็นไปในทางที่ดีขึ้น
3. เพื่อการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นและเห็นภาพจริงของสถานที่

ท่องเที่ยวจริงควรมีการสนับสนุนให้มีการบรรยายและสร้างสถานการณ์จำลองในสถานที่ท่องเที่ยวจริงเพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสดูแลได้ทั่วถึงคือจะทำให้ผู้เรียนมีโอกาสทำกิจกรรมได้ทุกอย่างครบถ้วนและมีเวลาในการพัฒนาแต่เรื่องได้ดีขึ้นซึ่งจะเป็นการส่งเสริมพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนได้เต็มศักยภาพมากขึ้น

4. ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนและการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาเพื่อให้เกิดประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น

5. จำนวนผู้เรียนต้องไม่มากเกินไปจำนวนกลุ่มเป้าหมายที่เหมาะสมไม่ควรจะเกิน 15 คน ทำให้ผู้สอนสามารถดูแลได้ทั่วถึงคือจะทำให้ผู้เรียนมีโอกาสมากิจกรรมได้ทุกอย่างครบถ้วนและมีเวลาในการพัฒนาแต่เรื่องได้ดีขึ้นซึ่งจะเป็นการส่งเสริมพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนได้เต็มศักยภาพมากขึ้น

การนำผลการวิจัยไปใช้ในการปฏิบัติ

ผู้วิจัยได้นำภาพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์บูรณาการกับการบริการวิชาการกับทั้งหน่วยงานภายนอกมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์และหน่วยงานราชการในจังหวัดเพชรบูรณ์ ดังนี้

1. อบรมเจ้าหน้าที่มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
2. อบรมเจ้าหน้าที่จังหวัดเพชรบูรณ์

บรรณานุกรม

กรมวิชาการ. (2545). **สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ.**

กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.

_____. (2546). **การประเมินผลการศึกษาในชั้นเรียน ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน**

พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว,.

กระทรวงศึกษาธิการ.(2539). **หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539.**กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ

กฤติยา ศิริพันธ์ .(2551). **การพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้หนังสือประกอบภาพเพื่อ**

แนะนำแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดร้อยเอ็ด ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. การศึกษาค้นคว้าอิสระ :

กศ.ม.มหาสารคาม, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม,.

กัลยาณี มั่งคั่ง(2551) . **การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ**

โดยใช้สถานการณ์จำลองสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านกอกหวาน

อำเภอปรางค์กู่ จังหวัดศรีสะเกษ

จิราพร ทายกรณ์นนท์ (2554). **ผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเรื่องการบอกทิศ**

ทางการท่องเที่ยวในเมืองยะลาโดยใช้ชุดฝึกทักษะและวิธีการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์

จำลองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 5 (บ้านตลาดเก่า)เทศบาลนคร

ยะลา จังหวัดยะลา

นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2546). **“การตัดสินผลการเรียนรู้: เกรดและการตัดเกรด” ในการประเมินผล**

การเรียนรู้แนวใหม่. บรรณาธิการโดย สุวิมล ว่องวาณิช. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่ง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นันทาสุพจน์เฉลิมขวัญ. (2555). **การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ภาพชุดประกอบการ**

บรรยายและแนะนำแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดเชียงใหม่ของนักเรียนระดับชั้นปวช.2/7. วิจัย

การเรียนการสอน

บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. (2545). **การประเมินการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ: แนวคิดและ**

วิธีการ. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช

ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. (2543). **เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2.กรุงเทพฯ:**

ชมรมเด็ก

วราภรณ์ วังโน. (2531). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการใช้ภาษาอังกฤษของ
สมชาย วรกิจเกษมสกุล. (2552). การวัดและประเมินผลการศึกษา. อุดรธานี: ศักดิ์ศรีอักษรการพิมพ์
สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2539). การทดสอบความสามารถทางภาษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

_____. (2539). แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. (2539). วิธีสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

_____. (2539). วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: โรง
พิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สุวิมล ว่องวาณิช. “การประเมินการปฏิบัติงาน” ใน รวบรวมบทความการประเมินผลการเรียนรู้แนว
ใหม่. บรรณาธิการโดย สุวิมล ว่องวาณิช. กรุงเทพฯ: ศูนย์ตำราและเอกสารทางวิชาการ
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2550.

เอกอนงค์ ปวง. (2550). การใช้กิจกรรมสถานการณ์จำลองเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง พูด
ภาษาอังกฤษและแรงจูงใจของนักเรียนในระดับกำลังพัฒนา. วิทยานิพนธ์ปริญญา
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

เยาวลักษณ์ ลอยลิบ. (2547). ผลการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อความสามารถด้านการพูด
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการ
สอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

Harmer, Jeremy. (2001). *The Practice of English Language Teaching*. 3th ed. London:
Longman.

Nitko, A. J. (1996). *Educational Assessment of Students*. Englewood Cliffs, N.J: Prentice-Hall,

Inc.,

Finocchiaro, Mary; & Brumfit, Christopher. (1990). *The Functional Approach: Theory in Practice*. New York: Oxford University Press.

Harmer, Jeremy. (2001). *The Practice of English Language Teaching*. 3th ed. London: Longman.

Hybel, Sandra. (1995). *Communicating Effective Approach*. New York: Mc. Graw-Hill.

Littlewood, William. (1995). *Communicative Language Teaching*. Cambridge: Cambridge University Press.

Richards, Jack; & Rodgers, Stephen. (2001). *Approaches and Methods in Language Teaching: A Description and Analysis*. Cambridge: Cambridge University Press.

Savignon, Sandra J. (1997). *Communicative Competence: Theory and Classroom Practice*. California: McGraw-Hill.

Scott, Roger. (1981). "Speaking", in *Communication in the Classroom: Application and Methods for a Communicative Approach*. Edited by Keith Johnson and Keith Morrow. London: Longman.

Freeman, Diane Larsen. (2000). *Techniques and Principles in Language Teaching*. 2nd ed. Oxford: Oxford University Press.

Valette, M. and Disick, S. (1972). *Modern Language Performance Objectives and Individualization*. Boston : Harcourt Brace Jovanovich, Inc.

Ur, P. (1998). *A Course in language teaching*. Cambridge: Cambridge University Press.

ภาคผนวก